

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 27. srpna 2018 odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. prosince 2017, č.j. 5 T 3/2016 – 10183, která podali jednak obžalovaní

1. [jméno] [příjmení],

narozen [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], posledně pobytem [adresa],

2. [jméno] [příjmení],

narozena [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], nyní pobytem [adresa],

3. [jméno] [příjmení],

narozen [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. bytem SRN, [anonymizována dvě slova] 114,

4. [jméno] [příjmení],

narozena [datum] ve [anonymizováno], trvale bytem [adresa], t.č. bytem [adresa],

5. [jméno] [příjmení],

narozen [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], nyní pobytem [adresa],

6. [jméno] [příjmení],

narozena [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], nyní pobytem [adresa],

7. [jméno] [příjmení], rozená [příjmení],

narozena [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], nyní pobytem [adresa],

8. [jméno] [příjmení],

narozena [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. bytem [adresa],

9. [jméno] [příjmení],

narozen [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří,

10. [jméno] [příjmení],

narozena [datum] v Jičíně, trvale bytem [ulice a číslo], t.č. bytem [adresa],

a jednak státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni v neprospěch obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a ve prospěch obžalované [jméno] [příjmení], rozené [příjmení]

a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadený rozsudek z podnětu všech podaných odvolání zrušuje a věc se dle § 259 odst.1 tr. řádu vrací soudu prvního stupně, aby učinil nového rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni byli obžalovaní shledáni vinnými tam popsány skutky, které byly po právní stránce posouzeny následujícím způsobem. U obžalovaného [jméno] [příjmení] bylo jeho jednání kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, v případě obžalované [jméno] [příjmení] jako zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, u obžalovaného [jméno] [příjmení] jako zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku, ohledně obžalované [jméno] [příjmení], rozené [příjmení] jako zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku a stran obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] Světlíkové,, [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], jako zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku.

2. Za uvedené trestné činy byly jednotlivým obžalovaným soudem prvního stupně uloženy následující tresty. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl podle § 283 odst.3 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře 11 roků, k jehož výkonu byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 67 odst.1 tr. zákoníku a § 68 odst.1, odst.2 tr. zákoníku mu byl rovněž uložen peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 10.000 Kč a pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl mu v souladu s § 69 odst.1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Obžalované [jméno] [příjmení] byl dle § 283 odst.2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, když výkon tohoto trestu byl postupem dle § 81 odst.1 tr. zákoníku a § 82 odst.1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu tří roků. Pokud jde o obžalovaného [jméno] [příjmení], tomu soud prvního stupně podle § 283 odst.2 tr. zákoníku uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst.1 tr. zákoníku a § 68 odst.1, odst.2 tr. zákoníku mu byl též uložen peněžitý trest ve výměře 31 denních sazeb s tím, že výše jedné denní sazby byla stanovena na částku 300 Kč. Pro případ nevykonání uvedeného trestu ve stanovené době mu byl podle § 69 odst.1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 2 měsíců. Obžalované [jméno] [příjmení] byl podle § 283 odst.3 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání devíti roků, k jehož výkonu byl postupem podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovanému [jméno] [příjmení] soud prvního stupně dle § 283 odst.3 tr. zákoníku uložil nepodmíněný trest ve výměře osmi roků, pro jehož výkon ho zařadil do věznice s ostrahou, podle § 56 odst.3 tr. zákoníku. Obžalované [jméno] [příjmení] byl uložen podle § 283 odst.3 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi roků, kdy tato obžalovaná byla pro výkon uloženého trestu zařazena podle § 56 odst.3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Pokud jde o obžalovanou [jméno] [příjmení], rozenou [příjmení], této byl podle § 283 odst.2 tr. zákoníku vyměřen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků, k jehož výkonu byla zařazena a podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. V případě obžalované [jméno] [příjmení] byl uložen podle § 283 odst.3 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi roků, kdy pro výkon tohoto trestu byla zařazena dle § 56 odst.3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl podle § 283 odst.3 tr. zákoníku za využití § 43 odst.2 tr. zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání devíti let, kdy pro výkon tohoto trestu byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 73 odst.1 tr. zákoníku mu byl též uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou roků a též mu byl dle § 67 odst.1 tr. zákoníku a § 68 odst.1, odst.2 tr. zákoníku uložen i trest peněžitý

v počtu 35 denních sazeb, přičemž výše jedné denní sazby je určena částkou 400 Kč pro případ nevykonání tohoto trestu ve stanovené době byl tomuto obžalovanému v souladu s § 69 odst.1 tr. zákoníku uložen náhradní trest odnětí svobody ve výměře dvou měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 4.5.2017 č.j. 22 T 47/2017-481, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo (tímto) zrušením, pozbyla podkladu. Konečně obžalované [jméno] [příjmení] byl podle § 283 odst.3 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře osmi roků, pro jehož výkon byla dle § 56 odst.3 tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Následně bylo podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku rozhodnuto o zabránění věci ve výroku napadeného rozsudku specifikovaných (viz str. 13-18 výroku napadeného rozsudku).

3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání všichni shora jmenovaní obžalovaní i státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni, sice v neprospěch obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a ve prospěch obžalované [jméno] [příjmení], rozené [příjmení]. V podaných odvoláních je namítáno zejména následující.

4. Obžalovaný [jméno] [příjmení] své odvolání zaměřil do všech výroků napadeného rozsudku, které se jej dotýkají. Odvolací důvod spatřuje obžalovaný především v tom, že napadenému rozsudku předcházelo řízení, které mělo podstatné vady, a tak došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Dále obžalovaný [jméno] [příjmení] namítá, že rozsudek má vady, je nejasný a neúplný, pokud jde o skutková zjištění a konečně vznikají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, a v neposlední řadě je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není srozumitelné a dostatečným způsobem přesvědčivě odůvodněno.

5. Dle názoru obžalovaného lze z provedených důkazů vyvodit závěr a mít za prokázané, a to z výpovědi spoluobžalované [příjmení] a záznamu ze sledování, že absolvoval v předmětném období čtyři cesty do Wrocław, při nichž došlo k nákupu celkem dvaceti osmi (28) krabic obsahujících blíže neurčené množství balení léku CIRRUS, a to za účasti [jméno] [příjmení] dvacet jedna (21) krabic (10 + 6 + 5) při třech cestách a za účasti [jméno] [příjmení] 7 krabic při jedné cestě, obsahujících blíže neurčené množství balení léku CIRRUS. Při aplikaci orientační kalkulace použité obžalobou pro teoretický výpočet možného množství pervitinu - soud prvního stupně se zdůvodněním a metodikou výpočtu množství pervitinu v odůvodnění vůbec nezabývá, jež by bylo teoreticky možno získat z uvedeného množství zakoupených krabic, při započtení plného počtu balení léků CIRRUS v jedné krabici (168 ks), lze dospět k hypotetickému závěru, že při zohlednění teoretické 80 % izolace (reálná izolace představuje mezi 70- 75%) 1. 344,00 g hydrochloridu pseudoefedrinu, by z takto zakoupeného množství bylo teoreticky možno získat maximálně 4. 656,96 g pervitinu, nikoli napadeným rozhodnutím uváděných 9. 812,88 g pervitinu.

6. Z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně nevyplývá, na základě jakých konkrétních důkazů a dle jakých konkrétních skutkových zjištění dospěl k závěru, že obžalovaný [jméno] [příjmení] společně s obžalovanou [příjmení] absolvoval nikoli jednu cestu, při které došlo k nákupu léku CIRRUS, ale dvě cesty. Cestám těchto spoluobžalovaných se nalézací soud věnuje pod bodem 31 odůvodnění napadeného rozsudku. Zatímco lze ze záznamu sledování obžalovaných na území Polska ze dne 26.3.2015 jednu cestu, při níž došlo k nákupu 7 krabic léku CIRRUS považovat za prokázanou, druhou cestu považuje za prokázanou s odkazem na obsah záznamu prostorového odposlechu z auta obž. [jméno] [příjmení] ze dne 20.4.2015 v 19:07, v 19:42 a ve 20:16 hod a dne 23.4.2015 v 7:02 hod. Tyto soudem zmiňované záznamy však nebyly při hlavním líčení přehrány a nebyly provedeny k důkazu, proto je tento závěr v rozporu s ust. § 220 odst. 2 tr. řádu, neboť soud při svém rozhodování smí přihlížet pouze ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení a opírat se o důkazy, které strany předložily a provedly, případně které sám doplnil. Z uvedeného vyplývá, že, druhá“ cesta obžalovaného [jméno] [příjmení] a obžalované [příjmení] vůbec prokázána nebyla, natož pak nákup jakéhokoli množství léků CIRRUS. Z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně rovněž nevyplývá, na

základě jakých konkrétních důkazů a dle jakých konkrétních skutkových zjištění dospěl soud k závěru, že obžalovaný [jméno] [příjmení] společně s obžalovanou [příjmení] absolvoval nikoli tři cesty, při kterých došlo k nákupu léku CIRRUS, ale pět cest. Cestám těchto spoluobžalovaných se soud věnuje pod bodem 11 a 13. a 37. odůvodnění rozsudku, přičemž dostatečným způsobem přesvědčivě, resp. zde není odůvodněno, které cesty, při nichž došlo k nákupu léku CIRRUS, považuje soud za prokázané a které nikoli, a to i v konfrontaci s podanou obžalobou a tím, co bylo obžalovanému [jméno] [příjmení] kladeno za vinu, a z jakých důkazů tak dovodil.

7. Uvedeného jednání se měl dle napadeného rozhodnutí obžalovaný dopustit jako člen organizované skupiny tvořené všemi v této trestní věci spoluobžalovanými. Odůvodněním tohoto závěru se soud prvního stupně zabývá pod bodem 65. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, když zcela obecně a neurčitě konstatuje, že se jednalo o dobře fungující distribuční síť popsanou ve výrokové části rozsudku. Soud obecně konstatuje, že se obžalovaní sdružili ve skupině zásobující významnou měrou drogovou scénu Plzeňského a Karlovarského kraje. Ve výrokové části nalézací soud popisuje své závěry a zjištění o naplnění podstaty organizované skupiny, avšak z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá na základě jakých konkrétních důkazů a dle jakých konkrétních skutkových zjištění dospěl k závěru o existenci organizované skupiny v projednávané věci, jaké důkazy svědčí o tom, že byla prokázána existence organizované skupiny. Je-li organizovanou skupinou míněno sdružení více osob vyznačující se určitou dělbou úkolů mezi nimi, v důsledku čehož je jeho činnost charakterizována plánovitostí a koordinovaností, což na jedné straně zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a na druhé straně znesnadňuje jeho odhalení, a tím také jeho společenskou škodlivost a závažnost. V projednávané věci bylo sice od zahájení trestního stíhání s obžalovaným stíháno dalších devět osob, nicméně žádným z provedených důkazů se nepodařilo prokázat vzájemnou propojenost, plánovitost a koordinovanost. Členství v organizované skupině totiž předpokládá začlenění do její struktury, nepostačuje tedy jakékoli případné napojení na ni. Je nutné zjistit, že alespoň tři skutečně existující a spolupracující osoby koordinovaly při páchání dané trestné činnosti své kroky způsobem vykazujícím takovou míru plánovitosti, že to zvýšilo pravděpodobnost úspěšného ukončení trestného činu. Nezbytný je u zavinění požadovat úmysl, osoby, neboť spáchání činu v pozici člena organizované skupiny je dle ust. 42 písm. o) trestního zákoníku přitěžující okolností, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby dle § 17 písm. b) trestního zákoníku. V řízení nebylo prokázáno, že by si obžalovaní byli vědomi skutečnosti, že se dopouští trestné činnosti v rámci organizované skupiny. K prokázání naplnění elementárních znaků organizované skupiny - především úmyslu, k existenci stabilně uspořádaných vztahů mezi jednotlivými složkami při rozdělení funkcí, zjm. nadřízenosti a podřízenosti, ke stanovení určitých (konkrétních) pravidel, podle nichž se realizují vzájemné vztahy i mezi složkami, které si nejsou nadřízené či podřízené, ani vyčlenění určitých typů činností, kterými jsou osoby pověřeny, ani konkrétní podobu kooperace mezi osobami, žádné zvláštní důkazy předloženy a provedeny nebyly. Z provedených důkazů nevyplývá, že by obžalovaní tvořili organizovanou skupinu, naopak z provedeného dokazování, zejm. pak ze záznamů telekomunikačního provozu jednoznačně vyplynulo, že jednotliví obžalovaní fungovali na sobě zcela nezávisle, odděleně, navzájem o sobě v podstatě ani nevěděli, natož pak o svých úlohách, kdy vztah každého z nich byl výlučně pouze k obž. [jméno] [příjmení], a to izolovaný a založený v každém jednotlivém případě na různých principech (přátelských, intimních, společenských či pracovních) - rozhodně však nešlo o skupinu s vnitřní hierarchií a organizační strukturou. V průběhu hlavního líčení nebyl předložen ani proveden jediný důkaz či přehrán jediný odposlech, který by prokázal, že ostatní obžalovaní spolu vzájemně komunikovali či byli ve vzájemném kontaktu, tj. že by o sobě vzájemně alespoň věděli.

8. Uvedeného jednání se měl dle napadeného rozsudku obžalovaný dopustit i přesto, že v posledních třech letech byl za takovouto trestnou činnost odsouzen či potrestán ve smyslu ust.

§ 283 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Naplnění znaku této kvalifikované skutkové podstaty vyžaduje, aby pachatel byl pravomocně uznán vinným takovým (totožným) trestným činem spojeným s rozhodnutím o trestu, případně o náhradě škody. Uvedené slovní spojení vyjadřuje v tomto případě speciální recidivu, ta je ovšem právně relevantní, jen pokud se v době rozhodování - ať už před soudem prvního nebo druhého stupně - nehledí na pachatele, jako by nebyl odsouzen, tedy jestliže nedošlo k zahlazení jeho minulého odsouzení nebo nenastala ve vztahu k němu fikce zahlazení odsouzení ve smyslu ust. § 105 odst. 1 či § 83 odst. 3 trestního zákoníku. Vzhledem k tomu, že žádný soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby stanovené v rozhodnutí - trestním příkazu Okresního soudu v Hofu ze dne 14.11.2012, sp.zn. 11 Cs 322nJs 1822/12, v právní moci 29.11.2012 - neučinil rozhodnutí dle ust. § 83 odst. 1 trestního zákoníku, aniž by na tom měl obž. [jméno] [příjmení] vinu, má se dle ust. § 83 odst. 3 trestního zákoníku za to, že se podmíněně odsouzení osvědčil. Za této situace není na místě v případě prokázání viny obžalovaného kvalifikovat stíhané jednání dle ust. § 283 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. V této souvislosti obžalovaný [jméno] [příjmení] poukazuje na to, že jeho předchozí odsouzení není po skutkové stránce totožné se skutkovým vymezením jednání, které je předmětem tohoto řízení, předchozí odsouzení obžalovaného [jméno] [příjmení] ve Spolkové republice Německo bylo za nedovolený dovoz omamných a psychotropních látek v množství v řádech několika gramů, které měl obžalovaný u sebe pro vlastní potřebu, do SRN, nikoli výrobu či distribuci takových látek.

9. Obžalovaný znovu vznáší námitku nezákonnosti pořízení odposlechu telefonních hovorů a prostorového odposlechu, jejichž nařízení je ústavně nekonformní, resp. protiústavní. Jak v případě nařízení odposlechu záznamu telefonních hovorů a SMS, tak v případě nařízení osazení technického zařízení pořizujícího audiozáznam z prostoru jeho vozidla, soudce pouze převzal za zjištěná tvrzení obsažená v návrhu státního zástupce, aniž by následná soudní rozhodnutí o nařízení odposlechu obsahovala závěry a hodnocení rozhodujícího soudce, na základě jakých důkazů, ev. v případě důvodného podezření na základě jakých indicí, na nichž důvodnost vydání příkazu k odposlechu opírá. I v této trestní věci je z odůvodnění vydaných příkazů nařizujících odposlechy zřejmé a lze se z jejich obsahu důvodně domnívat, že se soud nijak nezabýval tím, zda tak citelný zásah do ústavou chráněného práva na soukromí je v daném případě důvodný a oprávněný. Postup soudu při nařízení odposlechu je v rozporu s právními předpisy a je ústavně tzv. „nekonformní“. Bude-li tato námitka obhajoby shledána důvodnou, nelze záznamy telefonních hovorů a SMS zpráv, stejně jako záznamy prostorového odposlechu z vozidla obž. [jméno] [příjmení] použít jako důkaz v tomto trestním řízení. Jejich použití došlo k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces.

10. Závěrem lze shrnout, že napadený rozsudek soudu prvního stupně je nepřezkoumatelný. Provedeným dokazováním nebyla prokázána existence organizované skupiny, jejímiž členy by byli obžalovaní, přičemž členství a postavení v organizované skupině bylo přítěžující okolností při ukládání trestu obžalovanému, stejně tak jako jeho předchozí odsouzení, která jsou však starší deseti let, jsou již zahlazená a nemělo by k nim již být vůbec přihlíženo - viz bod 68 odůvodnění napadeného rozsudku. Dle názoru obžalovaného je vzhledem k neprokázání existence organizované skupiny ve smyslu odvolací argumentace změnit právní kvalifikaci posuzovaného jednání, přičemž nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání jedenácti let uložený napadeným rozsudkem nepřiměřeně přísný. Obžalovaný se domnívá, že soud prvního stupně při úvaze o výši uloženého trestu nezhodnotil řádně všechny okolnosti jeho trestní věci, zejména pak dobu, po kterou je již obžalovaný vazebně omezen na svobodě, nemožnost prokázání nápravy a vedení řádného života na svobodě a možnost jeho nápravy, postoj obžalovaného k trestnímu řízení. S ohledem na shora uplatněnou odvolací argumentaci obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud na základě jeho odvolání zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl rozsudkem tak, že uzná obžalovaného vinným dle ust. § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a uloží mu trest mírnější, přičemž za přiměřený a dostačující lze považovat uložení

trestu odnětí svobody při polovině trestní sazby, případně, aby odvolací soud na základě tohoto odvolání zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně.

11. Obžalovaná [jméno] [příjmení] v písemném odůvodnění svého odvolání poukazuje na následující okolnosti. V první řadě podotýká, že trpí závažnou nemocí, která jí znemožňovala účastnit se hlavního líčení, ale pro každé hlavní líčení dávala souhlas, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Obžalovaná vzhledem k této situaci neměla možnost se bezprostředně vyjadřovat k jednotlivým provedeným důkazům, což za ní mohl činit její obhájce, ale na druhé straně se obžalovaná domnívá, že důkazy, které byly provedeny, aniž by se k nim vyjadřovala, neprokazují její vinu tak, jak je uvedeno v obžalobě, popř. tak jak je popsáno v napadeném rozsudku. Obžalovaná zásadně nesouhlasí s tvrzením, které je uvedeno v rozsudku a to, že byla součástí organizované skupiny, která údajně obchodovala s omamnými a psychotropními látkami. Obžalovaná byla přítelkyní obžalovaného [jméno] [příjmení], který jí na počátku jejich vztahu sdělil, že se živí tím, že obchoduje na burze prostřednictvím internetu. Obžalovaná neměla jediný důvod mu toto tvrzení neuvěřit. Naopak obžalovaný před ní skutečně obchodoval s akciemi, což potvrzovalo jeho tvrzení. Obžalovaná, předtím než se u ní výrazně rozvinula její nemoc, vypovídala při vazebním zasedání, a to jak k osobě, tak k věci. Zároveň uvedla, které osoby zná a odkud je zná. V žádném případě s těmito osobami netvořila žádnou organizovanou skupinu, což ve svých výpovědích potvrzovali jednotliví spoluobžalovaní i svědci. Obžalovaná nesouhlasí s tím, že by prodala spoluobžalované [jméno] [příjmení] pervitin v minimálně v částce 35.000 Kč se spoluobžalovaným [anonymizováno]. Obžalovaná se domnívá, že pokud soud postupoval vůči ní tímto způsobem, měl uvést minimální částku, za kterou měla údajně obžalovaná [příjmení] prodat pervitin obžalované [příjmení]. Tato minimální částka by měla vycházet z výpovědi spoluobžalované [příjmení]. Tato výpověď by však měla být dostatečně věrohodná. V opačném případě by měl soud postupovat vůči obžalované [příjmení] dle zásady In dubio pro reo. Z tohoto důvodu se obžalovaná [příjmení] domnívá, že by v tomto směru měl soud jednotlivé výpovědi spoluobžalované [příjmení] porovnat a uvést, zda uvěřil jejím výpovědím či neuvěřil, případně jakým konkrétním tvrzením z jakých výpovědí uvěřil a případně na základě jakých dalších provedených důkazů byly tvrzené skutečnosti potvrzeny.

12. Obžalovaná se domnívá, že soud v této části celou věc dostatečně podrobně nezdůvodnil tak, aby byla řádně prokázána a odůvodněna vina obžalované [příjmení]. Obžalovaná [příjmení] je zcela nevěrohodná a ve svých opakovaných výpovědích, uvedla vždy jiné informace. Na základě výše uvedeného žádá obžalovaná [jméno] [příjmení], aby Vrchní soud v Praze zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni, č.j. 5T 3/2016-10183 a obžalovanou zprostil obžaloby v plném rozsahu, nebo věc vrátil jmenovanému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

13. Pokud jde o obžalovaného [jméno] [příjmení], ten rovněž svým odvoláním napadl rozsudek ve všech výrocích, které se k němu váží. Své odvolání odůvodňuje zejména tím, že soud prvního stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, nesprávně zjistil skutkový stav věci a nesprávně skutek, jehož spáchání je mu kladeno za vinu, zhodnotil z hlediska ustanovení trestního zákoníku. Řízení, které rozsudku předcházelo, je zatíženo podstatnými vadami. V řízení pak existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Dále pak považuje uložený test za nepřiměřeně přísný. Po provedeném dokazování lze konstatovat, že skutek, tak jak byl popsán v obžalobě, resp. následně i v napadeném rozsudku se nestal, resp. nebyl v hlavním líčení prokázán. V rámci hlavního líčení před soudem prvního stupně byla provedena řada důkazů, jednalo se zejména o výslechy svědků a obviněných, byly konstatovány listinné důkazy, a přehrány různé záznamy telekomunikačního provozu, ať se již mělo jednat o prostorové odposlechy z vozidla obžalovaného [jméno] [příjmení] či odposlechy z různých telefonních čísel, o nichž se obžaloba domnívá, že náležely tomu či onomu obžalovanému. Obžalovaný na úvod svého odvolání namítá, že není snadné odůvodnit odvolání proti rozsudku, a to s ohledem na stručnost napadeného rozhodnutí. Obžalovaný v této souvislosti namítá, že rozhodnutí a zejména jeho odůvodnění neodpovídá zákonným ustanovením trestního řádu,

přičemž soud prvního stupně se nevypořádal se všemi námitkami obžalovaného, resp. námitkami všech obžalovaných. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, postupem soudu prvního stupně došlo k porušení práva na spravedlivý proces.

14. Jak opakovaně konstatoval Nejvyšší soud ČR ve svých rozhodnutích, činnost odvolacího soudu je zásadně činností přezkumnou, a jestliže je odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumatelné, brání tento nedostatek odvolacímu soudu zhodnotit jeho správnost. S ohledem na to, bude nutné, aby odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu projednání věci.

15. Jak již obžalovaný uváděl před soudem prvního stupně, využil svého zákonného práva a k věci nevypovídal. V rámci vazebního zasedání před Okresním soudem Plzeň - jih, konaném dne 12. 4. 2016, se vyjádřil ke své osobě a uvedl, že občas drogy užíval, a to pervitin 2x-3x do týdne. Pervitin si pak obstarával různě. Je proto nepochybné a nesporné, že obžalovaný [jméno] [příjmení] si pervitin obstarával, avšak s ohledem na skutečnost, že byl uživatelem zmíněného pervitinu, právě jen a pouze pro svoji osobu. V tomto smyslu je tedy zcela logické, že pervitin si musel někde obstarat. Obžalovaný [jméno] [příjmení] proto odmítá tvrzení uvedené v obžalobě a převzaté v napadeném rozsudku, že měl kupovat pervitin nejen pro sebe, ale především pro další distribuci. Z provedeného dokazování před nalézacím soudem nevyplynulo, že by skutečně ze všech údajných 10 nákupů pervitinu, jež jsou citovány v obžalobě, byl obžalovaným [jméno] [příjmení] získáván pervitin za účelem dalšího prodeje. Žádný z obžalobou navržených svědků nepotvrdil, že by od obžalovaného [jméno] [příjmení] získával at' již úplatně či bezplatně jakékoli množství pervitinu. Jedinou výjimkou ze všech svědků, které orgány činné v trestním řízení vyslechly, byla svědkyně [jméno] [příjmení]. Tato svědkyně, která se živí prostitucí a která je dlouhodobou uživatelkou drog, a jejíž minimálně obecná věrohodnost je zásadním způsobem snížena, tak tato svědkyně v průběhu celého trestního řízení vypovídala nejprve dne 28. února 2015 na úřední záznam o podaném vysvětlení, jež nelze v řízení před soudem použít a následně i jako svědkyně před policejním orgánem a rovněž i při hlavním líčení. Z porovnání všech jejích výpovědí a vyjádření, je evidentní, že svá původní tvrzení sdělené policejnímu orgánu o poměrně rozsáhlém nákupu pervitinu od obžalovaného [jméno] [příjmení], na jehož základě policejní orgán zahájil trestní stíhání obžalovaného [jméno] [příjmení], zcela zásadním způsobem, „korigovala“, když uvedla, že se s obžalovaným [jméno] [příjmení] v předmětném období viděla maximálně 5x a měla od něj maximálně získat 0,3 gramu pervitinu za cenu 500 Kč.

16. S ohledem na časový úsek, za který je obžalovaný [jméno] [příjmení] stíhán, tedy za období od 3. února 2015 do 29. dubna 2015, je nepochybné, že i z těchto řekněme objektivních, časových důvodů se obžalovaný [jméno] [příjmení] nemohl trestného činu podle ustanovení § 283 tr. zákoníku dopustit ve značném rozsahu, tak jak je mu kladeno za vinu. To vše navíc za situace, kdy byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uživatel drog, jak již výše uvedeno a tedy nutně musel mít drogu, jež byla nalezena při domovní prohlídce v jeho domácnosti, v rozsahu nejméně pro vlastní potřebu. Množství drogy nalezené u obžalovaného [jméno] [příjmení] pak sice převyšovalo vícenásobně běžnou dávku obvyklého konzumenta, má však za to, že zde nejsou naplněny znaky tzv. značného rozsahu a v tomto smyslu je třeba zohlednit i další skutečnosti, které jsou nezbytné pro výklad pojmu značný rozsah. Zejména je nutné přihlídnout k osobě obžalovaného [jméno] [příjmení], kdy se nejednalo o prvokonzumenta a nutně tedy jako uživatel pervitinu musel mít u sebe množství v rozsahu minimálně spotřební držby. Měsíční spotřeba pervitinu obžalovaného [jméno] [příjmení] se pak nutně musela činit nejméně 5 gramů. Pouze v tomto bodě lze s rozhodnutím soudu prvního stupně souhlasit, neboť je logické a pochopitelné, že obžalovaný [jméno] [příjmení] musel coby uživatel kupovat pro sebe pervitin.

17. Obžalovaný [jméno] [příjmení] pak zcela odmítá tvrzení obžaloby o tom, že by byl součástí jakési organizované skupiny. Pojem organizovaná skupina není v trestním zákoníku definován a je dotvářen soudní judikaturou a odbornou literaturou. Za organizovanou skupinu se považuje sdružení nejméně tří osob, ve kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jeho jednotlivé členy a

jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost. Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, může být vytvořena i ad hoc pro spáchání trestného činu. Jednotlivé rozdělení úkolů mezi více spolupachatelů je pak předpokladem toho, aby po spojení všech dílčích činností jednotlivých spolupachatelů bylo zamýšleného cíle dosaženo snáze a spolehlivěji. Pro její vznik se také nevyžaduje žádný formální akt, členství je faktickým stavem a pachatel se stane členem organizované skupiny už jen tím, že se fakticky zapojí do její činnosti. Tolik citace z judikatury soudů vyšší instance, která se výkladem tohoto pojmu zabývala. V tomto právě projednávaném případě a zejména ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] pak charakteristické rysy organizované skupiny v pravém slova smyslu nelze nalézt. Nejsou tu žádné skutečnosti svědčící o tom, že se trestné činnosti dopustil jako členové organizované skupiny. Z okolností případu by snad mohlo vyplývat, že by se mohlo jednat o činnost déle trvající a snad i do jisté míry plánovitou. V daném případě by se však maximálně a jen za předpokladu, pokud bychom teoreticky připustili některé závěry obžaloby za prokázané - tak by se mohlo jednat o klasické dealerství ve smyslu nákupu drogy od jedné osoby a její prodej osobě či osobám dalším. Tedy činnost, jež je typická pro většinu aktivit spojených s neoprávněným nakládáním s omamnými a psychotropními látkami. Organizovaná skupina naproti tomu, jak je zamýšlena v řadě ustanovení trestního zákoníku, vyžaduje mnohem sofistikovanější a koordinovanější způsoby spolupráce, užší spojení jednotlivých osob a rozdělení úloh mezi nimi (typicky jde o spojení dodavatel komponentů k výrobě drog - výrobce drogy - pravidelní dealeři - koneční konzumenti).

18. Ze zjištěné vazby mezi jednotlivými osobami a z dalších okolností projednávaného případu pak plyne závěr, že nejsou dány podklady pro tvrzení, že šlo o skupinu organizovanou. Obžalovaného [jméno] [příjmení] drtivá většina obžalovaných či vyslechnutých svědků před podáním obžaloby vůbec neznala, stejně tak obžalovaný [jméno] [příjmení] neznal je. Z tohoto důvodu nemohla mezi ním a ostatními obžalovanými či vyslechnutými svědky probíhat žádná ať již telefonní, emailová či jiná komunikace. Obžalovaný [jméno] [příjmení] nedostával od nikoho žádné úkoly a žádné úkoly také neplnil. Neměl jakoukoli povědomost o tom, že by měl být součástí jakékoli skupiny, natož skupiny organizované. V tomto směru je nutné rovněž připomenout i krátké období tří měsíců, ve kterém se měl údajné trestné činnosti dopouštět. V této souvislosti připomíná i skutečnost, že přítelkyně obžalovaného [jméno] [příjmení] svědkyně lva [příjmení], se kterou sdílel domácnost, a která byla přítomna i konání domovní prohlídky, a které měl dle obžaloby [jméno] [příjmení] předávat pervitin, tak tato byla orgány činnými v trestním řízení šetřena a následně i Okresním soudem v Chebu odsouzena samostatně, bez návaznosti a souvislosti s právě projednávanou věcí; odsuzující rozsudek je součástí spisové dokumentace na č. l. 3707. Má za to, že i tyto skutečnosti více než podporují závěr, že obžalovaný [jméno] [příjmení] nemohl být členem žádné organizované skupiny. Takové tvrzení je spíše konstrukcí obžaloby a nemá reálný podklad v provedeném dokazování. Soud prvního stupně je zjednodušeně a bez dalšího nesprávně převzal od obžaloby do svého rozhodnutí.

19. Obžalovaný [jméno] [příjmení] dále namítal a stále namítá, že dosavadní trestní řízení je stíženo zásadní procesní vadou, v podobě nezákonnosti odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu, a to s ohledem na nedostatečné odůvodnění příkazů podle § 88 odst. 2. trestního řádu.

20. Pokud jde o odposlech a záznam telekomunikačního provozu, je třeba úvodem stručně připomenout, že podle § 88 odst. 1 tr. řádu, je-li vedeno trestní řízení pro zločin, za který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, může být vydán příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo.

21. Podle § 88 odst. 2 tr. řádu nařídít odposlech a záznam telekomunikačního provozu je oprávněn předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být vydán písemně a musí být odůvodněn, včetně konkrétního odkazu na vyhlášenou mezinárodní smlouvu v případě, že se vede trestní řízení pro úmyslný trestný čin, k jehož stíhání tato mezinárodní smlouva zavazuje.

22. V příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být stanovena uživatelská adresa či zařízení a osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, a doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, která nesmí být delší než čtyři měsíce; v odůvodnění musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu, včetně doby jeho trvání, odůvodňují.

23. Jak vyplývá z ustanovení § 88 odst. 1 tr. řádu nařídít odposlech a záznam telekomunikačního provozu je možné v omezených případech a jen subsidiárně, tedy jen a pouze nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak, nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Při nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jeho vlastním provádění musí být tedy dán nejen důvodný předpoklad, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení, ale musí být dostatečně zváženo, zda získání konkrétních významných skutečností pro trestní řízení nelze zajistit a posléze dokazovat i jinými důkazními prostředky uvedenými v trestním řádu, např. výsledkem obviněných, svědků, apod. Z citovaného ustanovení § 88 tr. řádu tedy nepochybně vyplývá, že nařídít odposlech a záznam telekomunikačního provozu lze jen při souběžném naplnění více zákonných podmínek, zejména pak pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Jak konstatoval Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016 sp. zn. 4 Pzo 10/2015, v příkazu musí být mimo obecných náležitostí uloženo provedení odposlechu a záznamu příslušného druhu telekomunikačního provozu a podle výslovného znění ustanovení § 88 odst. 2 trestního řádu zde musí být uvedena uživatelská adresa či zařízení, a to včetně telefonního čísla, osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, trestný čin, pro nějž se vede trestní řízení, doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, která nesmí být delší než čtyři měsíce. V odůvodnění pak musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu odůvodňují (včetně doby jeho trvání), dále zde musí být uveden účel odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a také vysvětleny důvody, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo proč by bylo jinak jeho dosažení podstatně ztíženo, příp. odůvodněna i délka doby trvání odposlechu a záznamu příslušného druhu telekomunikačního provozu.

24. V posuzovaném případě však Okresní soud Plzeň-jih podle uvedených ustanovení důsledně nepostupoval, neboť konkrétní skutkové okolnosti, které vydání předmětného příkazu ze dne 12. 3. 2015 odůvodňují, resp. úvahy zabývající se důvodností návrhu v nich nejsou obsaženy, přičemž nejsou odůvodněny ani doba trvání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu trvající od 11. března 2015 do 15. května 2015, resp. Okresní soud Plzeň-jih k ní uvedl jen stroze a obecně, že takovou dobu považuje za přiměřenou. Okresní soud Plzeň-jih dále opomenul v předmětném příkazu ze dne 12. března 2015 uvést skutečnosti, z nichž lze dovodit konkrétní úvahu či zjištění rozhodujícího soudce o důvodech nezbytnosti zásahu do soukromí dotčených jedinců, které je chráněno čl. 13 Listiny základních práv a svobod, včetně důvodů, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak. Okresní soud Plzeň-jih tak fakticky rezignoval na svou rozhodovací činnost, tj. zejména posouzení materiálních podmínek pro nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, což musí být patrné v odůvodnění příkazu, aby byl zcela zřejmý ústavně souladný postup soudu. S ohledem na tuto zásadní procesní vadu stran příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydaného Okresním soudem Plzeň-jih dne 12. května 2015, je nepochybné, že poznatky získané odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu na základě takového příkazu nelze v řízení použít jako důkaz.

25. Obžalovaný [jméno] [příjmení] rovněž opakovaně namítá, že dosavadní řízení je ztíženo další zásadní procesní vadou v podobě nezákonného provedení, resp. nařízení domovní prohlídky, jež byla policejním orgánem provedena před zahájením trestního stíhání proti němu, a to na základě Příkazu k domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor a pozemků vydaného Okresním soudem Plzeň-jih dne 22. dubna 2015. Podle ustanovení § 82 odst. 1 trestního řádu lze domovní prohlídku vykonat, existuje-li důvodné podezření, že v bytě nebo v jiné prostoru sloužící k bydlení nebo v prostorách k nim náležejících (obydlí) je věc nebo osoba důležitá pro trestní řízení. Podle § 83 odst. 1 trestního řádu příkaz k domovní prohlídce musí být vydán písemně a musí být odůvodněn. Z hlediska zákonnosti provedení domovní prohlídky vyžaduje § 84 trestního řádu před vykonáním domovní prohlídky provedení předchozího výslechu, „toho, u koho nebo na kom se má takový úkon konat“. Smyslem předchozího výslechu před provedením domovní prohlídky jako vážného, byť za zákonem stanovených podmínek zcela legálního zásahu do ústavně zaručeného základního práva, pak je (v případě dobrovolného vydání věci v průběhu tohoto výslechu) tento zásah odvrátit. V případě obžalovaného [jméno] [příjmení] pak došlo k tomu, že tento byl velmi stručně poučen před výslechem a následně byl tedy i stručně vyslechnut před zahájením domovní prohlídky. Ačkoli jeho výpověď proběhla a přinesla policejnímu orgánu jasné a konkrétní poznatky o pervitinu v bytě užívaném obžalovaným, domovní prohlídka přesto u obžalovaného [jméno] [příjmení] ještě před zahájením trestního stíhání proběhla. Obžalovaný [jméno] [příjmení] má za to, že takový postup policejního orgánu odporuje uvedenému ustanovení trestního řádu, a i s ohledem na tuto vadu řízení nelze k domovní prohlídce a jejím výsledkům přihlížet. Domovní prohlídka pak může být za splnění zákonem stanovených podmínek nařízena v průběhu celého přípravného řízení a řízení před soudem. Může být samozřejmě provedena ve stádiu vyšetřování, tedy po zahájení trestního stíhání ve smyslu § 160 trestního řádu. Provedení domovní prohlídky ještě před zahájením trestního stíhání, lze ovšem provést výlučně ve formě neodkladného či neopakovatelného úkonu.

26. Ústavní soud stejně tak i Nejvyšší soud ČR se ve své dosavadní judikatuře již několikrát vyjádřil k formálním i materiálním podmínkám provedení domovní prohlídky ve formě neodkladného a neopakovatelného úkonu. Ústavní soud připomíná důležitý fakt, že v případě provedení domovní prohlídky jako neodkladného a neopakovatelného úkonu musí být prokázáno, že se skutečně jedná o úkon, který nebylo možno provést po zahájení trestního stíhání vůči osobě, které se úkon týká. Takový závěr musí vyplývat jednak ze skutečné, urgentní či jedinečné potřeby provedení tohoto úkonu, ale zcela samozřejmě musí mít konkrétní odraz v protokolu o takovém úkonu. Obžalovaný [jméno] [příjmení] je toho názoru, že jak materiální tak formální podmínky pro provedení domovní prohlídky nebyly v jeho případě splněny. V jeho konkrétním případě nebyla splněna elementární podmínka, že se musí jednat o skutečně urgentní, jedinečný úkon, který vzhledem k nebezpečí jeho zmaření, zničení nebo ztráty důkazu nesnese z hlediska účelu trestního řízení odkladu na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání, a to zejména s ohledem i na jeho výpověď, která bezprostředně předcházela domovní prohlídce a dále i s ohledem na bezprostředně po domovní prohlídce zahájené trestní stíhání. To vše za situace, kdy trestní stíhání proti obžalovanému [jméno] [příjmení] bylo zahájeno za období pouhých cca tří měsíců. Stejně tak nebyl dodržen požadavek řádného odůvodnění příkazu k domovní prohlídce, která měla být realizována jako neodkladný nebo neopakovatelný úkon. V Příkazu k domovní prohlídce a jiných prostor a pozemků vydaného Okresním soudem Plzeň-jih dne 22. dubna 2015 nenalezneme žádné úvahy soudce o tom, zda domovní prohlídka má být provedena před zahájením trestního stíhání a tedy jako neodkladný či neopakovaný úkon. Ve stručném odůvodnění předmětného příkazu k domovní prohlídce se jméno obžalovaného [jméno] [příjmení] objevuje pouze v jediné zmínce. Soud obdobně jako tomu bylo u příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu rezignoval na svou rozhodovací činnost a otázkou domovní prohlídky jako neodkladného a neopakovatelného úkonu se ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] vůbec nezabýval.

27. Obžalovaný [jméno] [příjmení] dále namítá, že důkaz provedený při hlavním líčení ve dnech 21.- 22. listopadu 2016 a dále ve dnech 14. - 15. března 2017 v podobě přehrávání prostorových odposlechů údajně z vozidla obžalovaného [jméno] [příjmení], byl proveden v soudní síni takovým způsobem, že nebylo možné nahrané komunikaci cokoli rozumět, a to i tak základní skutečnosti, zda by měl mluvit muž či žena a následně tedy i předmět hovoru. V návaznosti na to bylo pro obžalovaného [jméno] [příjmení] nemožné se k takto provedenému důkazu jakkoli vyjádřit, ať již potvrdit, že se jedná o jeho hlas a jeho osobu či takovou skutečnost popřít. Takto provedený důkaz přehrávání záznamu telekomunikačního provozu - a nutno konstatovat v kvalitě, které bylo při seznámení se spisovým materiálem po skončení vyšetřování rozumět, avšak při hlavním líčení je proveden objektivně takovým způsobem, že není ničeho rozumět - tak takto provedený důkaz neodpovídá zákonným ustanovením trestního řádu a nelze k němu při rozhodování ve věci jakkoli přihlížet.

28. Obžalovaný namítá, že stačilo pro provedení tohoto důkazu vyměnit jednacím sál za menší, neboť přehrávání prostorových odposlechů v prostorově velké/obrovské místnosti malými dvěma reproduktory z notebooku, nebylo vhodné a správné, obzvláště za situace, kdy se všichni zúčastnění shodli, že záznamy byly pořízeny v kvalitě, které bylo při seznámení se spisovým materiálem rozumět.

29. Obžalovaný před soudem prvního stupně rovněž navrhoval provedení několika důkazů, viz návrh ze dne 25. 9. 2017. V napadeném rozhodnutí se soud prvního stupně s návrhy obžalovaného nikterak nevypořádal, byť důkaz opisem z rejstříku trestů svědkyně [jméno] [příjmení] měl přispět k hodnocení její věrohodnosti. Stejně tak navrhované zpracování znaleckého posudku z oboru kriminalistika - fonoskopie mělo zásadním způsobem jednak přispět k objasnění věci a jednak s ohledem na tvrzení obžalovaného prokázat nevinu obžalovaného v tom smyslu, že hlas na odposleších nebyl jeho. Soud prvního stupně ve svém stručné odůvodnění rozhodnutí (bod 22 rozhodnutí) uvádí, že obžalovaný je usvědčován zejména prostorovým odposlechem z vozidla Šťastného. Nalézací soud nepostupoval správně, když navržený důkaz znaleckým posudkem z oboru kriminalistika - fonoskopie neprovedl. V napadeném rozsudku se vůbec s tímto návrhem nevypořádal, což koneckonců neučinil řádně ani při hlavním líčení. Jak opakovaně Nejvyšší soud České republiky ve svých rozhodnutích sděloval, nedostojí-li soud povinnosti odůvodnit v rozhodnutí o věci samé, proč nevyhověl důkazním návrhům, pak jeho rozhodnutí trpí v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

30. Obžalovaný [jméno] [příjmení] dále namítá, že soud prvního stupně nesprávně, v rozporu s trestním řádem postupoval při výslechu jednotlivých svědků, resp. svědků, kteří odmítli vypovídat. Po poučení dané svědkům soudem někteří z nich odmítli vypovídat, aniž konkrétně sdělili důvod pro odepření výpovědi. Soud pak ani konkrétní důvod po svědcích nevyžadoval, resp. nevyžadoval vysvětlení, proč konkrétně a z jakého důvodu odmítají výpověď. Jak již soudy vyšších instancí včetně odvolacího soudu ve svých rozhodnutích uváděly, osoba, která odepře podat svědeckou výpověď, je povinna vysvětlit, v čem spatřuje konkrétní důvod pro odepření své výpovědi. Orgán, který svědka vyslýchá, v tomto případě nalézací soud, pak rozhodne o oprávněnosti tohoto odepření, a to jako o otázce předběžné podle § 9 odst. 1 trestního řádu. Soud prvního stupně takto vůbec nepostupoval, svědci, kteří odmítli vypovídat při hlavním líčení, nesdělovali konkrétní skutečnosti a soud je zcela pominul vyžadovat a tedy i hodnotit.

31. Je skutečností, že obžalovaný [jméno] [příjmení] má v rejstříku trestů několik záznamů. Je však nutné připomenout, že obžalovaný je stíhán za velmi krátké časové období necelých tří měsíců, od 3. 2. 2015 do 29. 4. 2015. S ohledem na tento krátký časový úsek nemohlo v jeho případě - z těchto objektivních, časových důvodů - dojít k údajné trestné činnosti značného rozsahu. Uložení trestu odnětí svobody v trvání šesti let se jeví jako nepřiměřeně přísný trest, a to i s ohledem na krátké období, za které je stíhán, tedy 3 měsíce. Fakticky výrok o trestu znamená, že mu byly za každý měsíc údajného páčání jeho trestné činnosti uloženy 2 roky trestu odnětí svobody. Obžalovaný připomínám i tu skutečnost, že byl vazebně stíhán jeden rok a sedm

měsíců. Jedná se nepochybně o dlouhé období, ze zpráv vazební věznice vyplynulo pozitivní hodnocení obžalovaného [jméno] [příjmení] po dobu jeho pobytu ve vazbě. Po svém propuštění z vazby dne 24. listopadu 2016 si obžalovaný [jméno] [příjmení] našel ubytování, našel si práci, jak dokládají listiny předložené obžalovaným; obžalovaný dále řádně dochází k probačnímu úředníkovi. Zprávy probačního úředníka jsou ve vztahu k obžalovanému pozitivní.

32. Obžalovaný na závěr s ohledem na vše výše uvedené, zejména s ohledem na všechny výše vytýkané vady řízení a rozhodnutí, s ohledem na jeho námitky stran prokázání skutku, tak jak je popsán v obžalobě, tak s ohledem na tyto skutečnosti, navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), e) tr. řádu zrušil rozsudek v odsuzujícím výroku o vině a trestu, a vrátil věc soudu prvního stupně, eventuálně aby jej zprostil obžaloby v plném rozsahu nebo pokud by se neztotožnil s jeho názorem o beztrestnosti posuzovaného skutku, aby mu uložil podstatně mírnější trest, který by nebyl spojen s přímým výkonem trestu odnětí svobody.

33. Odvolání proti napadenému rozsudku, také do všech jeho výroků, které se jí týkají, podala i obžalovaná [jméno] [příjmení]. Obžalovaná podává své odvolání pro vady rozsudku, když se dle jejího názoru soud prvního stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, resp. nesprávně hodnotil důkazy ve věci provedené. Soud prvního stupně dále neprovedl všechny důkazy navržené obžalovanou.

34. Obžalovaná vytýká soudu prvního stupně to, že neprovedl důkazy, které tato navrhovala. Konkrétně se jednalo o důkazní návrh obžalované ze dne 12.10.2016, ke kterému se soud nikterak nevyjádřil a ani nerozhodl tak, že se tento důkazní návrh zamítá. Tyto důkazní návrhy tedy byly pomínuty. Stejně tak soud neprovedl k důkazu čestné prohlášení svědka, pana [jméno] [příjmení], [datum narození], které je založeno ve spise a ani se k němu nikterak nevyjádřil, např. tak, že jej k důkazu provádět nebude. Tyto skutečnosti tedy dle obžalované zakládají vadu řízení.

35. Na tomto místě je třeba uvést, že oproti obžalobě došlo k určité změně skutkové věty, a to s ohledem na změnu skutkových zjištění vyplynuvších z dokazování při hlavním líčení. Tato změna spočívá v tom, že ve skutkové větě soud pominul dílčí skutek ze dne 7.3.2015, jímž bylo obžalované kladeno za vinu, že měla od obžalovaného [příjmení] koupit nezjištěné množství pervitinu za 15.000 Kč. Soud prvního stupně toto odůvodnil tak, že obhajoba obžalované, která mj. tento dílčí skutek popřela, nebyla vyvrácena. Obžalovaná na tomto místě namítá, že zcela stejná situace, jako v případě dílčího skutku ze dne 7.3.2015, je i u dílčích skutků ze dne 29.3.2015, ze dne 13.4.2015 a ze dne 27.4.2015, které rovněž obžalovaná popírá. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku pod bodem 25. argumentuje tak, že spáchání uvedených dílčích skutků bylo obžalované prokázáno záznamy hovorů mezi obžalovanou a obžalovaným [příjmení]. S tímto odůvodněním a ve vazbě na to i s rozhodnutím o vině ohledně těchto dílčích skutků však obžalovaná nesouhlasí.

36. Z rozhovoru ze dne 29.3.2015 v 19:43 hod. nikterak nevyplývá to, že by obžalovaná měla od obžalovaného [příjmení] zakoupit či převzít jakékoliv tablety léku CIRBUS. Z rozhovoru ze dne 13.4.2015 ve 21:04 hod. rovněž v žádném případě nevyplývá, že by obžalovaná měla převzít jakékoliv tablety léku CIRBUS či pervitin. Z tohoto rozhovoru je pouze zřejmé, že obžalovaná obžalovaného [příjmení] o tyto komodity žádá, ale nebylo prokázáno, že by je měla obdržet, neboť dle svých slov neměla peníze na zaplacení. Ani z rozhovoru ze dne 27.4.2015 ve 20:59 hod. nevyplývá, že by obžalovaná měla koupit od obžalovaného [příjmení] jakékoliv množství léku CIRBUS. Navíc i do rozsudku byla převzata chyba z obžaloby spočívající v tom, že u tohoto dílčího útoku je nesprávně uvedeno, že se mělo jednat o tři balíčky po 50 tabletách léku CIRBUS za 37.500 Kč. Je totiž zcela zřejmé, že hodnota 150 tablet léku CIRBUS nemůže být 37.500 Kč. Obžalovaná si dovoluje požádat odvolací soud o to, aby si přebral záznamy o odposleších všech hovorů, resp. záznamy o prostorových odposleších, na kterých obžaloba a soud prvního stupně staví vinnu obžalované v případě shora zmíněných dílčích skutků. Po provedení tohoto je totiž nutno konstatovat, že z těchto odposlechů rozhodně nevyplývá to, co je uvedeno ve výrokové

části rozsudku ve vztahu k obžalované, a tedy její vina. Při použití zásady, v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“ je totiž třeba dojít k závěru, že v případě uvedených dílčích skutků nebylo prokázáno, že by obžalovaná měla od obžalovaného [příjmení] koupit či převzít lék CIRRUS či pervitin, a to v množství, které je ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně uvedeno.

37. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 26. uvádí, že považuje za prokázané, že obžalovaná pervitin a lék CIRRUS prodala všem v obžalobě uvedeným osobám, s výjimkou [jméno] [příjmení]. S tímto závěrem soudu obžalovaná nesouhlasí a má za to, že nevyplývá z žádných soudem provedených důkazů, ani z těch, které soud v této části odůvodnění zmiňuje. Dle obžalované bylo prokázáno toliko to, že doznané množství léku CIRRUS bylo prodáno neustanovené osobě a [jméno] [příjmení] prodala pervitin v množství 2,5 g (dle jeho vyjádření z přípravného řízení 5x - 6x 0,5 g). V ostatním je možno konstatovat, že nebylo prokázáno, že by obžalovaná měla pervitin či lék CIRRUS prodávat jiným osobám.

38. Pokud se např. soud prvního stupně opírá o výpověď svědka [příjmení]. [příjmení], tak se zde jedná o nesprávné skutkové zjištění soudu, neboť uvedený svědek ve své výpovědi z přípravného řízení, která byla při hlavním líčení přečtena, výslovně uvedl, že v období od 6.10.2014 do 29.4.2015 od obžalované žádný pervitin neobdržel. Stejně tak tomu je i v ostatních případech, kdy např. osoba svědka [příjmení] je obžalovanou důvodně zpochybňována jako nevěrohodná (viz argumentace obžalované v závěrečné řeči svého obhájce). Z výpovědi tohoto svědka navíc ani nevyplývá, že by obžalovaná měla pervitin či lék CIRRUS prodávat určitým konkrétním osobám. I kdyby obžalované bylo prokázáno zakoupení veškerého množství tablet léku CIRRUS a pervitinu, které je zmíněno ve výrokové části rozsudku, pak je nutno dojít k závěru, že u obžalované nemůže být splněn kvalifikační znak skutkové podstaty uvedeného trestného činu, ve velkém rozsahu“.

39. Rozsudkem soudu prvního stupně je obžalované kladeno za vinu to, že měla kupovat a dále prodávat celkem 68 g pervitinu a 14.560 tablet léku CIRRUS (po odečtení 30 g pervitinu u dílčího skutku ze dne 7.3.2015, který dle soudu prvního stupně nebyl obžalované prokázán). Ve shora uvedeném množství je teoreticky obsaženo celkem 1096,46 g hydrochloridu metamfetaminu. Touto skutečností se však soud prvního stupně zcela zřejmě nezabýval, když pokud by ji vzal v úvahu, nemohl by dospět k závěru, že se u obžalované jedná o množství pervitinu či metamfetaminu, ve velkém rozsahu“. Při stanovení množství drogy ve vazbě na kvalifikační znak skutkové podstaty stíhaného trestného činu je třeba vycházet ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301 /2013 a z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 1003/2012-38. U pervitinu (metamfetaminu) bylo množství (větší než malé) vyjádřeno hodnotou více než 1,5 g. Větším rozsahem je pak množství více než 15 g, značným rozsahem množství více než 150 g a velkým rozsahem množství více než 1500 g. U obžalované by se tedy i v případě přijetí skutkových závěrů soudu prvního stupně jednalo o množství podřaditelné pod kvalifikační znak, ve značném rozsahu“, a to lehce nad polovinou množství rozhodného pro daný rozsah. V této souvislosti obžalovaná zdůrazňuje, že v tomto daném případě soud prvního stupně nemůže takovým výrazným způsobem, jak to učinil, v neprospěch obžalované zohledňovat další kritéria pro kvalifikaci jejího jednání ve vazbě na množství metamfetaminu, která právě nemají vztah ke konkrétně zjištěnému množství metamfetaminu. Soud prvního stupně v tomto ohledu vzal v úvahu i skutečnost, že obžalovaní měli páchat trestnou činnost po dlouhou dobu, opakovaně a mělo se jednat o soustavně fungující distribuční síť. Tyto okolnosti však u obžalované v žádném případě prokázány nebyly a i kdyby prokázány byly, tak jich nemůže soud využívat tak, aby jimi, navýšil“ množství metamfetaminu z 1096,46 g na minimálně 1500 g. Takový postup by nepochybně byl v rozporu se zásadou, in dubio pro reo“.

40. V bodu č. 65 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí soud prvního stupně, že se všichni obžalovaní trestné činnosti dopustili jako členové organizované skupiny. Obžalovaná se důrazně ohrazuje proti tomu, že je označena za člena organizované skupiny, což je kvalifikováno jakožto

okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby. Organizovanou skupinou se rozumí sdružení více osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností. Podstata kvalifikačního znaku, jako člen organizované skupiny“ spočívá v tom, že se pachatel včlenil a vědomě se aktivně podílel na protiprávní činnosti organizované skupiny a s jejím účelem byl obeznámen. Bývá typické, že za účelem maximalizace znesnadnění jejího odhalení jsou určité skryté mechanismy aplikovány i mezi jednotlivé členy. Taková koncepce organizované skupiny však v žádném případě neznámá, že by pachatelé nemohli vědět, že jsou jejími členy a že plněním svých úkolů podílejí na organizované trestní činnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 1010/2016 ze dne 31.8.2016).

41. Pokud obžalovaná doznala, že v určitých případech koupila od spoluobžalovaného Šťastného pervitin či lék CIRRUS, tak ji toto ještě rozhodně nemůže stavět do role člena organizované skupiny. Nelze totiž přehlédnout ten fakt, že obžalovaná jako osoba silně závislá na drogách či prášcích těmito nákupy pervitinu především uspokojovala svoji drogovou závislost. Léč CIRRUS prodávala dál za účelem obstarání si prostředků na nákup drogy pro vlastní potřebu.

42. Bez ohledu na shora uvedené ve vztahu k výroku o trestu uvádí obžalovaná, že je tento ve vztahu k její osobě nepřiměřeně přísný. Soud prvního stupně dle obžalované dostatečně nezohlednil všechna kritéria pro ukládání trestu, a to zejména polehčující okolnosti. Obžalovaná nesouhlasí s tím, že by měla být v soudem tvrzené skupině významným článkem. Obžalovaná totiž popírá to, že by vůbec měla být členem nějaké skupiny. Soud prvního stupně nezohlednil ani současné poměry obžalované, které jsou v její prospěch. Obžalovaná totiž po propuštění z vazby, kde byla držena velmi dlouhou dobu, změnila svoje životní priority, vede řádný život, je se svým partnerem těhotná a je přesvědčena, že již pouhý výkon vazby přispěl k její nápravě.

43. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je tedy zřejmé, že jednání obžalované nelze kvalifikovat tak, jak učinil soud prvního stupně v napadeném rozsudku, nýbrž pouze podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť je zřejmé, že i kdyby bylo vycházeno z veškerého množství pervitinu a léku CIRRUS, které je v rozsudku přičítáno k tíži obžalované, ani pak nelze dospět ke kvalifikačnímu znaku, „ve velkém rozsahu“. Obžalovaná se tedy domnívá, že s ohledem na veškeré okolnosti dané věci bylo možno uložit jí za uvedené jednání ještě trest podmíněný s odkladem na delší zkušební dobu, případně i s dohledem probačního úředníka, a to i při zohlednění délky doby vazby, kterou již obžalovaná v této trestní věci vykonala. Obžalovaná před soudem prvního stupně argumentovala dále tak, že pokud by se soud s tímto návrhem neztotožnil, necht' je jí ukládán v rámci jí navržené právní kvalifikace trest na samé spodní hranici trestní sazby, která v tomto případě činí 2 - 10 let, a to při započtení doby vykonané vazby.

44. S ohledem na shora uvedené skutečnosti si proto obžalovaná dovoluje požádat Vrchní soud v Praze, aby z podnětu tohoto odvolání zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 5 T 3/2016, ze dne 13.12.2017 a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu po znovu provedení některých podstatných důkazů rozhodl ve věci sám rozsudkem, a to ve smyslu výše naznačeném.

45. Dále byl rozsudek soudu prvního stupně napaden odvoláním obžalovaného [jméno] [příjmení], který svůj opravný prostředek též zaměřil do všech rozsudečných výroků, které se ho dotýkají. Má za to, že se soud prvního stupně nevypořádal s argumenty jím vznesenými v průběhu hlavního líčení. V rozsudku Krajského soudu v Plzni absentuje reakce na následující aspekty, které měly být podle jeho názoru v posuzované věci zohledněny. Obžalovaný se doznal k výrobě pervitinu a podrobně své jednání popsal. Doznal se nejen k výrobě dne 29.4.2015, při které byl společně s [jméno] [příjmení] zadržen, ale i k výrobě v předcházejícím období. Jeho doznání bylo spontánní a podrobné. Krom popisu okolností výroby pervitinu se podrobil i prověrce na místě činu, kdy policejnímu orgánu ukázal, na jakých místech byl likvidován odpad z výroby; jednalo se o okolnosti, které policejnímu orgánu nebyly známy a pomohl tak zjistit skutkový stav věci. Ke spáchání trestného činu se přiznal a se záměrem rozkrýt podstatu zločinu,

který je mu kladen za vinu, plně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení. Vykazovalo-li však jednání, které před orgány činnými v trestním řízení neskrýval, všechny znaky trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku tak, jak je uvedeno v napadeném rozsudku, je věcí právní úvahy.

46. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jako člen organizované skupiny ve velkém rozsahu neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabídne, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, precursor nebo jed. V právní větě výroku rozsudku je uvedeno, že trestný čin obžalovaný [příjmení] spáchal jako člen organizované skupiny. K této části se obžalovaný [příjmení] nedoznal, neboť se toto nezakládá na pravdě. Podanou obžalobou je toto dovozováno z toho, že se obžalovaný [příjmení] znal s obžalovanou [příjmení], [příjmení], [jméno] a [jméno] [příjmení], [příjmení] a [příjmení] a že věděl o jejich úloze ve skupině. Obžalovaný přiznal, že se uvedené osoby zná, nicméně nevěděl o jejich popisované úloze v tvrzené organizované skupině. Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že se jednalo o organizovanou skupinu s vnitřní hierarchií, že by o své úloze jednotliví členové věděli. Napadený rozsudek postrádá podrobnější úvahu a následné vysvětlení, proč je obžalovanému [příjmení] přičítáno spáchání trestného činu jako členem organizované skupiny, tedy vysvětlení, na základě jakých důkazů soud učinil taková skutková zjištění.

47. Nejvyšší soud České republiky ve svém usnesení 11 Tdo 268/2016-84 ze dne 26.10.2016 vymezil právní institut organizované skupiny takto: „V obecné rovině lze připomenout, že organizovaná skupina představuje formu trestné součinnosti, kterou lze charakterizovat jako sdružení nejméně tří osob, v němž je provedeno určité rozdělení úloh mezi jednotlivé členy a jeho činnost se v důsledku toho projevuje určitou plánovitostí a koordinovaností, kterou se spáchání činu usnadňuje, zvyšuje se pravděpodobnost dosažení sledovaného cíle, a tím se zvyšuje i škodlivost činu pro společnost (srov. č. 53/1976-11 Sb. rozh. tr., č. 45/1986 Sb. rozh. tr.). Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, a lze tak spáchat i jen ojedinělý, jednorázový trestný čin. Organizovaná skupina pak působí, „ve více státech“, jestliže působí na území nejméně dvou států, přičemž postačí, že jedním z těchto dvou států je Česká republika (rozhodnutí č. 34/2005 Sb. rozh. tr.)“. V napadeném rozsudku vymezený skutek však dává do souvislosti s aktivitami připisovanými [jméno] [příjmení] pouze jedinou osobu, a to [jméno] [příjmení].

48. Obžalovaný [příjmení] byl uznán vinným, že spáchal projednávaný čin ve velkém rozsahu. Spáchání činu ve velkém rozsahu vyžaduje v souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301 /2013, aby množství zajištěné látky činilo minimálně 1500 g pervitinu, resp. 500 g účinné látky. Dle skutkové věty výroku rozsudku bylo při poslední výrobě dne 29.4.2015 zajištěno celkem 1. 572,5 g pervitinu v různých baleních, přičemž obsah metamfetaminové báze činil 1. 207,25 g a při předchozích čtyřech výrobach se předpokládá vždy nejméně 650 gramů pervitinu, tedy celkem nejméně 2.600 g pervitinu. Obžalovaný [jméno] [příjmení] vyráběl pervitin, což nepopírá. Jaké množství pervitinu bylo vyrobeno a jaké množství účinné látky jím vyrobená látka obsahuje, však nezjišťoval. Tato skutečnost, tedy jeho vědomí a vůle vyrobit pervitin obsahující konkrétní množství účinné látky, nebyla v průběhu trestního řízení prokázána. Přitom právě tato okolnost měla být zahrnuta zájmem orgánů činných v trestním řízení vzhledem k tomu, že se jedná o právně relevantní otázku naplnění všech znaků trestného činu - v tomto případě zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Pokud jde o úvahu o množství pervitinu vyrobeného v předchozích čtyřech výrobach, nebyl proveden žádný důkaz, kterým by byly úvahy obsažené v obžalobě potvrzeny. Nebylo zjištěno, v jaké kvalitě měl vyrobený pervitin být. Jedná se tedy jen o úvahy státního zástupce, ničím ověřené, vycházející jen

z doznání obžalovaného [příjmení]. Takové úvahy mohou být podkladem pro zahájení trestního stíhání, případně podání obžaloby, kdy postačí důvodné pochybnosti o tom, že ke spáchání takového jednání došlo. Takové úvahy ale nemohou být podkladem pro odsuzující rozsudek, kdy již skutková zjištění musí být bez jakýchkoliv pochybností. Obžalovaný se domnívá, že jen jeho doznání není bez dalších důkazů dostatečné. Přesto soud prvního stupně toto bez dalšího převzal, a aniž by byly provedeny jakékoliv důkazy k tomuto množství, vyšel jen z doznání obžalovaného, učinil zjištění, že došlo k vyrobení právě takového množství pervitinu. Odůvodnění napadeného rozsudku postrádá jakékoliv úvahy a vysvětlení, proč soud vyšel jen z doznání obžalovaného, tedy jak došel ke skutkovému zjištění o vyrobení pervitinu právě v takovém množství, které je uvedeno ve výroku rozsudku. Soud prvního stupně zcela pominul skutečnost, že z provedeného dokazování vyplynulo, že krom obž. [příjmení] měl obžalovanému [příjmení] s výrobou pomáhat i nějaký další vaříč; to vyplynulo krom jiného z prostorového odposlechu zachycujícího rozhovor obžalovaného [příjmení] a svědka [příjmení] dne 10.4.2015, který byl proveden k důkazu, když v tomto hovoru obžalovaný [příjmení] sděluje svědkovi [příjmení], že pro něj pervitin vyráběl [jméno] s dalším pomocníkem, když tito měli vyrobit 2 kg pervitinu. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že [anonymizováno] mohl mít pervitin, který byl zajištěn při zásahu dne 29.4.2015 z jiné výroby, než která byla provedena obžalovaným [příjmení] dne 29.4.2015. Taková zjištění tedy zakládají pochybnosti, zda dne 29.4.2015 bylo skutečně vyrobeno celé zajištěné množství pervitinu, tedy skutečně 1. 572,5 g pervitinu, který byl zajištěn v různých pytlíkách. Taková zjištění zakládají pochybnosti, zda veškerý zajištěný pervitin vyrobil nebo se na jeho výrobě podílel obžalovaný [příjmení]. Jak již bylo uvedeno, pro odsuzující rozsudek skutková zjištění musí být bez jakýchkoliv pochybností.

49. Z popisu skutku, který je přičítán [jméno] [příjmení] za vinu, konkrétně z následující citace: „... a v konečné fázi vyrobený pervitin odpařoval, sušil a balil, kdy při prvních čtyřech výrobach vyrobili vždy nejméně 650 gramů pervitinu, tedy celkem nejméně 2.600 g pervitinu, při poslední výrobě, při které byli dne 29.4.2015 zadrženi, vyrobili pervitin různých barev uloženy v různých baleních o celkové hmotnosti 1. 572,5 g, přičemž obsah metamfetaminové báze byl v rozmezí od 65 % do 81,5 % a celkový obsah metamfetaminové činil 1. 207,25 g“, nevyplývá jasný, určitý a nezaměnitelný popis skutku. V příloze ke stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Tpjn 301 /2013 ze dne 13.03.2014 je pro účely trestního zákoníku specifikována hodnota psychotropní látky u typu látky pervitin, jako 1,5 g účinné psychotropní látky nazvané (+) -1- fenyl-2-methylaminopropan v případě určení množství většího nežli malého. Účinnou látkou je tedy (+) -1-fenyl-2-methylaminopropan, nikoliv v obžalobě a následně i v napadeném rozsudku označená, „metamfetaminová báze“, či, „metamfetaminové“.

50. Dle obžalovaného bez podrobnějších úvah nemůže zůstat motiv, proč se obžalovaný [příjmení] dopustil posuzovaného jednání. Obžalovaný uvedl, že toto provedl pod tlakem obžalovaného [příjmení], který chtěl vrátit dluh a přistoupil prostřednictvím svědka [jméno] [příjmení] i k násilí. Toto potvrdil i svědek [příjmení], který uvedl, že kontaktoval [příjmení] a dal mu facku. Rovněž to vyplynulo z prostorového odposlechu zachycujícího rozhovor obžalovaného [příjmení] a svědka [příjmení] dne 10.4.2015, který byl proveden k důkazu, když v tomto hovoru svědek [příjmení] sděluje o [jméno] [příjmení], že dostal, „bomby“. Obžalovaný [příjmení] dále uvádí, že mu ze strany policejního orgánu byla nabídnuta spolupráce, bylo mu nabídnuto postavení spolupracujícího obviněného za podmínky, že se ke všemu dozná a pomůže odhalit trestnou činnost obžalovaného [příjmení]. Obžalovaný nabídku přijal, písemně své rozhodnutí potvrdil dne 7.5.2015, byl ujistěn, že státní zástupce s takovým postupem souhlasí a následně vypovídal včetně prověrky na místě. Obžalovaný tedy splnil podmínky požadované policejním orgánem pro to, aby byl spolupracujícím obviněným; krom požadovaného doznání, včetně popisu předchozích 4 výrob, ke kterým policejní orgán neměl žádné jiné důkazy, obžalovaný popsal likvidaci odpadu při prověrce na místě. Následně mu bylo sděleno policejním orgánem opět potvrzeno, že státní zástupce potvrdil, že bude v pozici spolupracujícího

obviněného, když v podané obžalobě takto označen nakonec nebyl a ze strany státního zástupce nebyly provedeny potřebné úkony, aby tak mohl být označen. Přestože obžalovaný není v obžalobě označen jako spolupracující obviněný, obžalovaný žádal, aby soud tyto skutečnosti vzal při rozhodování o trestu ve vztahu k jeho osobě v úvahu a dostatečně je zohlednil. Soud toto přešel a nijak se těmito skutečnostmi nezabýval. Ve prospěch obžalovaného svědčí polehčující okolnosti, a to zejména jeho plné doznání a napomáhání při objasnění trestné činnosti obžalovaného [příjmení]. Obžalovanému polehčuje i vedení řádného života po propuštění z vazby, když obžalovaný kromě jiného, jak vyplývá z předložených listin, má zajištěnou práci, pronajatý byt, hradí sjednané nájemné a řádně plní své vyživovací povinnosti vůči všem svým dětem z předchozích vztahů; soud prvního stupně toto dostatečně nezohlednil. Též poukazuje na skutečnost, že se ke spáchání trestného činu plně doznal a jako projev skutečnosti, že svého činu lituje, se snažil škodlivý následek trestného činu napravit spoluprací s orgány činnými v trestním řízení v průběhu objasňování skutku vymezeného posléze státním zastupitelstvím ve výrokové části obžaloby. Pro případ, že by soud jednání obžalovaného [příjmení] i přes shora uvedené pochybnosti posuzoval i dle ust. § 283 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, obžalovaný navrhl, aby soud postupoval v souladu s ust. § 58 odst. 1 tr. zákoníku a vzhledem ke všem okolnostem věci, včetně spolupráce obžalovaného s policejním orgánem a nedodržení slibu o tom, že bude spolupracujícím obviněným, snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby. Soud prvního stupně tomuto nevyhověl a v odůvodnění napadeného rozsudku toto nevysvětlil.

51. Na základě shora uvedených důvodů obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze zohlednil relevanci jeho argumentů, zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 5 T 3/2016- 10183 ze dne 13.12.2017 v části, která se ho týká a zároveň rozhodl tak, že se v této části vrací věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně, aby odvolací soud sám rozhodl tak, že obžalovaný bude uznán vinným pouze ze spáchání tr. činu nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, a bude mu za takové jednání uložen trest výchovný, a to podmíněný trest odnětí svobody v maximální možné výměře, tedy ve výměře 3 let podmíněně odložený na 5 let, případně s dohledem probačního úředníka.

52. Dále byl rozsudek soudu prvního stupně napaden i odvoláním obžalované [jméno] [příjmení], kdy i toto odvolání je zaměřeno do všech rozsudečných výroků, které se dotýkají této obžalované. Obžalovaná své odvolání proti napadenému rozsudku opírá o důvody uvedené v ust. § 258 odst. 1 písm. b). c). d) a e) tr. řádu, tj. pro vady rozsudku, zejm. pro nejasnost a neúplnost jeho skutkových zjištění a i protože se soud prvního stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, dále že vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, kdy k objasnění věci je třeba provádět důkazy další, dále že v napadeném rozsudku došlo k porušení ustanovení trestního zákona a že uložený trest je zjevně nepřiměřený. Obžalovaná vytýká soudu prvního stupně, že ji uznal vinnou ze zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ačkoliv z provedeného dokazování tuto skutečnost nelze jednoznačně a nade vší pochybnost dovodit. V první řadě obžalovaná nesouhlasí s takovým názorem soudu prvního stupně, že se obžalovaná jednání, pro které byla uznána vinnou, měla dopustit jako členka organizované skupiny. Soud prvního stupně právní kvalifikaci takového jednání obžalované věnoval pouze odst. 65 na str. 28 odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož se podává, že soud je po provedeném dokazování toho názoru, že všichni obžalovaní se trestné činnosti dopustili jako členové organizované skupiny. Ve výroku napadeného rozsudku pak soud tuto skupinu popisuje vč. vzájemných vazeb jednotlivých obžalovaných a jejich podílu na trestné činnosti.

53. Soudu prvního stupně lze v této souvislosti vytknout, že se vůbec nevypořádal s argumentací obžalované obsažené v závěrečné řeči, kdy bylo poukazováno v rámci definice pojmu organizované skupiny na to, že členství v organizované skupině předpokládá začlenění do její struktury spojené s dělbou úkolů mezi jejími členy. Nepostačí tedy jakékoliv napojení na ni.

Předpokladem je, aby alespoň tři skutečně existující a spolupracující osoby koordinovaly při páčání dané trestné činnosti své kroky způsobem vykazujícím takovou míru plánovitosti, že to zvýšilo pravděpodobnost úspěšného uskutečnění trestného činu. Z provedeného dokazování naplnění zmíněných podmínek však rozhodně nevyplývalo. V řízení nebylo nadevší pochybnost prokázáno, že by obžalovaná souhlasila, dala nějaký podnět či byla jakkoliv srozuměna s konkrétním jednáním ostatních obžalovaných. Také z provedených důkazů rozhodně spolehlivě nevyplývá, že obžalovaná s dalšími obžalovanými jednala ve vzájemné součinnosti po nějaké předchozí dohodě, tj. nebyla prokázána existence jakékoliv společné dohody obžalovaných směřující k naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Obžalovaná je uznána vinnou za jednání, kdy měla dle výroku napadeného rozsudku zajišťovat distribuci pervitinu léků Cirrus, tyto látky měla odebírat pouze od obž. [příjmení], tyto následně prodávat ve velkém množství a se značným ziskem a tím obž. [příjmení] měla vytvářet stálou poptávku. Dle obžalované naopak z provedených důkazů vyplynuly zjištění vylučující výše uvedené, kdy obžalovaná popřela svoji vědomost o dalších odběratelích (vyjma své sestry), uvedla, že pervitin odebírala i od jiné osoby než od obž. [příjmení], a že pervitin v podstatě nikdy neprodávala třetím osobám (vyjma 2 případů uvedených v obžalobě - 2 lajny L. [příjmení] a 1 lajnu, [jméno]), natožpak že by tak činila ve velkém množství a se značným ziskem; pokud jde o léky Cirrus, tak zde pouze zprostředkovala ve 2 případech jejich prodej, vždy však opět zcela či téměř bez zisku. Žádný z provedených důkazů, ať už výsledky svědků či záznamy z telekomunikačního provozu, neprokázal opak výše uvedeného tvrzení (doznání) obžalované, naopak tyto s její výpovědí plně korespondovaly.

54. Z provedeného dokazování, zejména pak ze záznamů telekomunikačního provozu pak dle obžalované jednoznačně vyplynulo, že jednotliví obžalovaní fungovali na sobě zcela nezávisle, většinou se navzájem vůbec neznali, tedy o sobě navzájem ani nevěděli, natožpak aby věděli o svých úlohách, kdy vztah každého z nich byl výlučně pouze k obžalovanému [příjmení], a to založený v každém jednotlivém případě na různých principech - rozhodně tedy nešlo o skupinu s vnitřní hierarchií a organizační strukturou. Dále pak samotná skutečnost, že obžalovaná znala svoji sestru, o které samozřejmě věděla, že je uživatelkou pervitinu, který pro svoji potřebu odebírá od obžalovaného [příjmení], dále že znala z minulosti osobu obžalovaného [příjmení], o kterém se všeobecně vědělo, že umí vařit pervitin, dále pak že znala obžalovanou [příjmení], o které věděla jen to, že je přítelkyní obž. [příjmení] a dále pak že z vyprávění od obžalovaného [příjmení] znala osobu obžalované [příjmení], která měla být především kamarádkou obžalovaného [příjmení] a která měla s ním jet do Polska pro léky Cirrus jako doprovod, ještě nezakládá existenci organizované skupiny.

55. Tedy skutečnosti obsažené ve výroku napadeného rozsudku, že obžalovaná znala úlohu výše zmíněných obžalovaných ve skupině, prokázány dle obžalované nebyly. Soud prvního stupně tak pochybil, pokud v rámci svého hodnocení důkazů k takovým výše předestřeným skutečnostem, které z dokazování vyplynuly, nepřihlédl a nehodnotil tedy pečlivě možnou vědomost či nevědomost obžalované o zájmu či počinání ostatních obžalovaných. Přestože všechny výše uvedené argumenty obžalovaná vznesla již v závěrečné řeči, soud prvního stupně se s nimi v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevypořádal. Nad rámec výše uvedeného je třeba pak i v této souvislosti soudu prvního stupně vytknout, že v odůvodnění napadeného rozsudku soud nijak nehodnotil konkrétní provedené důkazy, na základě kterých dospěl k výše uvedenému závěru, z odůvodnění napadeného rozsudku navíc není ani patrné, na základě jakých důkazů vůbec soud došel ke svým obecným závěrům učiněným v této souvislosti, a sice že se všichni obžalovaní sdružili ve skupině, která významnou měrou zásobovala drogovou scénu v Plzeňském a Karlovarském kraji.

56. Dále pak obžalovaná nesouhlasí s takovým názorem soudu 1. stupně, že se obžalovaná jednání, pro které byla uznána vinnou, měla dopustit ve velkém rozsahu. Pokud jde o jednání

obžalované spočívající v distribuci pervitinu, z výroku napadeného rozsudku se podává, že v období od 6.10.2014 do 29.4.2015 nakoupila od obžalovaného [příjmení] pro sebe a pro další distribuci pervitinu, a to konkr. v r. 2014 v intervalech cca 2x do měsíce a v r. 2015 nejméně 3x, vždy různé množství v rozmezí 1- 20 g, vždy za cenu 800 Kč za 1 g. Dále pak byla obžalovaná uznána vinnou z toho, že L. [příjmení] prodala v rozhodném období množství 2 dávek po 200 Kč, [jméno] 1 tzv. lajnu za 200 Kč, a dále zdarma poskytla pervitin při společné konzumaci L. [příjmení] a dalším dosud neustanoveným osobám. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevné, že k takovému jednání se obžalovaná se již v přípravném řízení dozнала a je zcela zjevné, že soud prvního stupně (shodně tak i státní zástupce při sepisu obžaloby) vycházel ze svých zjištění primárně z výpovědi obžalované, kdy naopak dotčené osoby v pozici svědků mnohdy takové jednání obžalované popírali. Skutečnost, že by se někdy obžalovaná na úkor těchto osob, kterým měla pervitin prodat či s nimi společně tento konzumovat, jakkoliv obohatila, pak s ohledem na zjištěné informace ohledně nákupní ceny pervitinu nebyla ani v řízení prokázána. Pokud pak jde o provedené dokazování, zejm. pak provedené záznamy z telekomunikačního provozu (zaznamenané telefonní hovory a SMS zprávy mezi obžalovanou a obžalovaným [příjmení]) a audiozáznamy z prostoru vozidla obž. [příjmení], pak tyto jen korespondovaly s tvrzením obžalované, k čemuž dospěl i soud prvního stupně.

57. Co však je podstatné pro účely odvolání, tak v řízení nebylo vůbec prokázáno, jaké celkové množství ze zakoupeného pervitinu od obž. [příjmení] v rozhodném období pak obžalovaná distribuovala dál mezi své blízké (pro svoji sestru, obžalovanou [příjmení], pro jejího přítele [příjmení], pro svého bývalého přítele Chládku a pro svého blízkého kamaráda L. [příjmení]). A shodně tak nebylo ani prokázáno, jaké celkové množství pervitinu od obž. [příjmení] v rozhodném období obžalovaná zakoupila pro účely další distribuce, tj. nikoliv pro svoji vlastní potřebu. Skutečnost, že by obžalovaná pervitin prodala dalším osobám (nad rámec osob uvedených ve výroku napadeného rozsudku), z provedeného dokazování (a to ani z provedených záznamů telekomunikačního provozu vč. audiozáznamů a z výpovědi svědků) nevyplynula. Pokud pak jde o jednání obžalované spočívající v distribuci léků Cirrus, z výroku napadeného rozsudku se podává, že za účelem další distribuce koupila od obžalovaného [příjmení] v době od 21.11.2014 do 23.11.2014 500 krabiček léků za 130.000 Kč a dále dne 24.4.2015 600 krabiček léků za 153.000 Kč, tedy celkem 1.100 krabiček léků Cirrus, ze kterých lze vyrobit 1.089 g pervitinu. Opět v první řadě nutno podotknout, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozsudku, že obžalovaná se již v přípravném řízení dozнала k tomu, že v rozhodném období skutečně ve 2 případech nakoupila od obžalovaného [příjmení] léky Cirrus, celkem 1.100 krabiček po 260 Kč za krabičku, kdy prodej těchto léků v obou případech zprostředkovala R. Hřibovi, byť obžalovaná tyto prodeje nedokázala časově zařadit. Z odůvodnění napadeného rozsudku je pak zjevné, že soud prvního stupně (jako státní zástupce při sepisu obžaloby) vycházel v podstatě výlučně z výpovědi obžalované a dalšími provedenými důkazy si nijak zvlášť nezabýval, přestože podle obžalované z provedeného dokazování, zejména pak z provedených záznamů z telekomunikačního provozu (zaznamenané telefonní hovory a SMS zprávy) a audiozáznamů z prostoru vozidla obžalovaného [příjmení], nevyplynulo jednoznačně, že první prodej léků se uskutečnil skutečně již v listopadu 2014 a ne až později, jak bylo dovozováno. Nutno v této souvislosti vytknout soudu prvního stupně, že se v odůvodnění napadeného rozsudku s námitkami obžalované ohledně toho, že v listopadu 2014 nedošlo k prodeji léků, vůbec nevypořádal. S ohledem na výše uvedené je tedy soudu prvního stupně především vytýkáno, že přestože v rámci provedeného dokazování nebylo s jistotou a nade vší pochybnost prokázáno, že by obžalovaná v rozhodném období prodala a jinak jinému opatřila pervitin a léky Cirrus ve velkém rozsahu, uznal soud obžalovanou vinnou ze spáchání zločinu dle ust. § 283 odst. 1, odst. 3 c) tr. zákona.

58. Přitom si soud byl zjevně vědom ustálené judikatury, že, „velkým rozsahem“ je míněno více než 1500 g pervitinu, jak vyplývá z odst. 64 na str. 28 odůvodnění napadeného rozsudku. Přesto

v této části odůvodnění soud uvedl, že i u obžalované bylo toto množství spolehlivě prokázáno. Obžalovaná namítá, že závěry soudu prvního stupně ohledně celkového množství nemají žádnou oporu v provedených důkazech, kdy dle obžalované bylo prokázáno pouze množství, „značný rozsah“. Výše uvedenou námitku obžalovaná vznesla již ve své závěrečné řeči - soud prvního stupně se však ani s touto v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí zjevně nijak nevypořádal. Z ohledu obžalované tedy nalézací soud významně pochybil, pokud za stávající důkazní situace v odůvodnění napadeného rozsudku zcela opomněl uvést, na základě jakých důkazů dospěl k takovým konkrétním zjištěním, z nichž by vyplývalo, že obžalovaná se dopustila svého trestného jednání ve „velkém rozsahu“.

59. Pokud pak soud prvního stupně v závěru odst. 64 svého odůvodnění napadeného rozsudku zmínil, že rozsah trestné činnosti není dán pouze množstvím pervitinu, ale je třeba zohlednit i skutečnost, že obžalovaní páchali trestnou činnost po dlouhou dobu, opakovaně a jednalo se o soustavně fungující distribuční síť, pak samy o sobě jsou tyto okolnosti samozřejmě relevantní, nicméně ve vztahu k obžalované nikoliv a pokud tímto argumentem chtěl soud nahradit chybějící množství pervitinu a léků Cirrus, měl současně podrobně zdůvodnit, na základě jakých zásadních skutečností a okolností, zjištěných z konkrétních důkazů, v daném případě lze uvažovat u obžalované, že by díky těmto vedlejší podmínkám mohla svým jednáním naplnit podmínku „velkého rozsahu“ a překonat tak nižší hranici prodané drogy. V této souvislosti pak i stojí za zmínku, že v řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaná opatrovala pervitin a léky Cirrus jiným osobám za účelem zisku, natožpak aby bylo prokázáno, v jaké výši se takový případný zisk měl nacházet. Navíc odůvodnění napadeného rozsudku zcela postrádá v tomto ohledu jakoukoliv argumentaci, a přitom i zisk, jaký obžalovaná svou činností měla získat, patří mezi výše předestřené vedlejší podmínky, které by měly být ze strany soudu posuzovány v rámci hodnocení, zda jednáním došlo k naplnění hranice velkého rozsahu či nikoliv. Právní kvalifikace jednání obžalované pak má samozřejmě zásadní dopad na druh a výši trestu, který by měl být obžalované ukládán, neboť obžalovaná v takovém případě je ohrožena pouze trestní sazbou v rozmezí 2-10 let.

60. Z výše uvedených námitek obžalované vůči napadenému rozsudku tedy vyplývá, že dle názoru obžalované soud prvního stupně svým postupem porušil jednu ze základních zásad trestního řízení, a sice zásadu zakotvenou v ust. § 2 odst. 5 trestního řádu, dle níž má být v řízení zjištěn takový skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí soudu lze totiž opřít pouze o jednoznačně zjištěná a bezpečně prokázaná fakta a v případě pochybností o některé skutkové okolnosti důležité pro zavinění, resp. v daném případě o úmysl přivodit následek uvedený v zákoně, tj. úmyslným vyvoláním omylu (či využití omylu) u cizí osoby způsobit na jejím majetku škodu a tím sebe či jiného obohatit, je nutno dle zásady „in dubio pro reo“ rozhodnout ve prospěch obžalované, k čemuž však v daném případě nedošlo. Obžalovaná dále vytýká soudu prvního stupně, že porušil i zásadu volného hodnocení důkazů, zakotvenou v ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, když neprovedl správné hodnocení důkazů, resp. nehodnotil všechny provedené důkazy jednotlivě a ve svém souhrnu vůči sobě navzájem, kdy k mnohým provedeným důkazům (zejm. k těm ve prospěch obžalované) při svém rozhodování nepřihlédl vůbec, upřednostňoval důkazy provedené k návrhu obžaloby, a to vše za situace, kdy stěžejní důkaz proti obžalované bylo její vlastní doznání, a v rámci svého rozhodování tedy pečlivě neuvažil všechny okolnosti případu a skutečnosti, které vyšly z provedeného dokazování najevo, čímž tedy nezjistil řádně skutkový stav věci a vydal rozsudek pouze na základě svých dostatečně nepodložených domněnek, předpokladů a úvah.

61. Dále pak lze i v této souvislosti soudu prvního stupně vytknout, že v rámci svého rozhodování vůbec nezohlednil námitky obhajoby zakotvené v závěrečné řeči zejm. pak v jejím závěru, a v odůvodnění napadeného rozsudku se s nimi nijak nevypořádal. V daném případě lze tedy nahlížet na napadený rozsudek jako na nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť obžalovaná byla nesprávně uznána vinnou ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání

s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, místo aby ji soud prvního stupně uznal vinnou ze spáchání trestného činu dle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.

62. Pokud pak jde tedy o druh trestu a jeho výměru, který byl obžalované za její jednání napadeným rozsudkem uložen, obžalovaná je toho názoru, že soud prvního stupně při svém rozhodování o druhu a výměře trestu nevzal v úvahu všechny hodnotící parametry uvedené v ust. § 39 odst. 1, 2 a 3 tr. zákoníku, nevzal v úvahu všechny podstatné okolnosti případu a úlohu obžalované v něm, nepostupoval tedy zcela dle ust. § 38 a § 39 tr. zákoníku, a proto považuje uložený trest odnětí svobody v trvání 8 let za nepřiměřeně přísný, a to i za situace, že odvolací soud by se zcela ztotožnil s právní kvalifikací jednání obžalované. Obžalovaná tedy v této souvislosti i vytyká soudu prvního stupně, že jí uložil sice trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, nicméně při svém rozhodnutí vůbec nezvažil, zda-li by v daném případě nebyly naplněny podmínky pro postup dle ust. § 58 tr. zákoníku pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Obžalovaná je totiž přesvědčena, že v jejím případě s ohledem na obsah závěrečné řeči a tedy i podané odvolání, především tedy s ohledem na okolnosti spáchání celé trestné činnosti obžalované, jejího významu, dosavadní bezúhonnosti obžalované a skutečnosti, že tato okamžitě po zahájení trestního stíhání přestala užívat pervitin, pravidelně se podrobuje dohledu PMS a především skutečnosti, že nebýt doznání obžalované, její trestná činnost a trestná činnost obžalovaného [příjmení] nemusela být vůbec ozřejmena, byl zde dostatek důvodů pro tento postup ze strany soudu. Z odůvodnění napadeného rozsudku na str. 29 v odst. 73 vyplývá, že soud prvního stupně si byl vědom polehčujících okolností na straně obžalované (dosavadní řádný život, úplné doznání, opakovaně projevená účinná lítost) ve smyslu výše uvedeného, nicméně tyto okolnosti z pohledu obžalované dostatečně při svém rozhodnutí nezohlednil.

63. Dále pak obžalovaná žádá odvolací soud, aby také přihlédl ke skutečnosti, že jako uživatelka pervitinu odebírala pervitin od obžalovaného [příjmení] primárně pro svoji vlastní potřebu, případně pouze pro potřebu svého přítele M. Chládky, a jen velmi příležitostně i pro potřebu své sestry a jejího přítele Z. [příjmení], kdy všechny tyto osoby byly taktéž dlouhodobými uživateli pervitinu, byli jí blízcí, neb šlo v podstatě o její rodinu v širším slova smyslu a především pak vždy předem od nich obdržela peníze pro nákup potřebného množství pervitinu. Je zjevné, že tyto osoby by si jinak pervitin opatřily i jiným způsobem. Skutečnost, že by obžalovaná následně pervitin prodávala třetím osobám (vyjma výše uvedených 2 osob a 3 případů - celkem 3 lajny), natožpak nějak aktivně, a současně že by z takového prodeje měla nějaký zisk, prokázána nebyla. Pokud pak jde o prodej léků, obžalovaná v rámci svých výpovědí v přípravném řízení se opakovaně vyjadřovala v tom smyslu, že se považovala jen za prostředníka (sama sebe označovala jen jako „pošťáka“), kdy tuto svou činnost činila bezúplatně a za této situace ji vůbec nenapadlo, že se dopouští trestné činnosti, navíc pak takto významné. Dále je pak třeba i přihlídnout k tomu, že od spáchání trestné činnosti uběhly již cca 3 roky, kdy z toho již před více než 2 lety byla obžalovaná propuštěna z vazby.

64. Na svobodě se pak obžalovaná od počátku podrobuje probačnímu dohledu, kdy v prvním roce po propuštění z vazby v časovém rozmezí 1 x za 14 dní a následně 1 x za měsíc, a především pak v pravidelných intervalech (zcela shodných jako u probačního dohledu) i testům na přítomnost OPL v těle. Nutno podotknout, že všechny průběžné zprávy probačního úředníka vyznívají pro obžalovanou více než příznivě, všechny testy po celou dobu posledních 2 let byly s negativním výsledkem. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že obžalovaná se významně poučila ze svých chyb, kterých se v minulosti dopustila, a velmi významně změnila svůj předchozí život. Zpřetrhala veškeré dosavadní vazby na lidi z drogového prostředí a zcela obměnila své kamarády. Našla si přítele, se kterým od července t.r. sdílí společnou domácnost v jeho rodinném domě v Malešicích. V červnu 2016 nastoupila do zaměstnání jako prodavačka v Potravinách Expres store na Hlavním nádraží v Plzni, s ohledem na její svědomitý a zodpovědný přístup se

v lednu t.r. stala zástupkyní vedoucí a od ledna 2018 vykonává pozici vedoucí. Obžalovaná je tedy přesvědčena, že samotné její trestní stíhání a především pak její pobyt ve vazební věznici v délce více než 5 měsíců již bylo pro ni dostatečným ponaučením a protože jinak je obžalovaná zcela bezúhonnou osobou žijící zcela řádným životem, lze se domnívat, že v daném případě s ohledem na veškeré okolnosti případu ještě není nutno ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody. Z tohoto důvodu tedy obžalovaná zdvořile žádá odvolací soud, aby jí byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 3 léta a aby ve smyslu ust. § 81 odst. 1 tr. zákona byl výkon takového trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2-3 let.

65. V důsledku shora zmíněných skutečností závěrem tedy obžalovaná navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako odvolací soud z podnětu odvolání obžalované dle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost jak výroku o vině, tak o výroku o uložených trestech a o výroku o náhradě škody napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a následně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. 5 T 3/2016 ve všech jeho výrocích dle § 258 odst. 1 písm. b) -e) tr. řádu zrušil a dle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl sám ve věci v intencích argumentace uváděné odvolatelkou.

66. Obžalovaná [jméno] [příjmení], rozená [příjmení], rovněž napadla předmětný rozsudek ve všech výrocích, které se jí dotýkají. Tato obžalovaná zejména vytýká soudu prvního stupně, že vycházel při svém rozhodování z důkazů, které byly jednak irrelevantní a nemohly nikterak vést k závěrům, ke kterým dospěl soud první instance, a jednak z takových důkazů, jejichž věrohodnost byla zásadním způsobem v průběhu hlavního líčení zpochybněna, aniž by však soud vzal tuto skutečnost v úvahu či se alespoň pokusil tuto skutečnost verifikovat. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, které dle mínění Obžalované zcela absentují, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Obžalovaná zcela postrádá řádné odůvodnění, jak se soud první instance vypořádal s tvrzením obžalované a námitkami obhajoby, včetně skutečností, jak se soud první instance vypořádal se všemi polehčujícími okolnostmi, které svědčily ve prospěch obžalované při ukládání trestu. Obžalovaná má tak za to, že řízení bylo zatíženo vadami, kdy na základě těchto skutečností dospěl soud prvního stupně k nesprávnému rozhodnutí o vině a trestu obžalované, které nelze považovat ani z hlediska požadavků na spravedlivý proces za konformní.

67. Obžalovaná předně konstatuje, že do popisu skutku obžaloby, a takto bez dalšího byl předmětný popis skutku obžaloby přejat i do napadeného rozsudku, bylo zahrnuto časové období od 6.10.2014 do 29.4.2015, po které měla obžalovaná páchat trestnou činnost, která je jí kladena za vinu. Obžalovaná však v takto rozsudkem vymezeném období byla za skutek ze dne 21.11.2014 již Okresním soudem Plzeň-město potrestána trestním příkazem sp. zn. 6 T 36/2015 ze dne 29.5.2015 příkazem Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 6 T 36/2015 ze dne 29.5.2015, byla obžalovaná [jméno] [příjmení], dnes [jméno] [příjmení], odsouzena podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání dvou roků a dále podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty 1 ks digitální váhy, a to za skutek, že v Plzni od přesně nezjištěné doby, nejméně do 21.30 hodin dne 21.11.2014, v jí užívaném osobním vozidle Ford Puma, r.z. 4L6 5639, jednak přechovávala v kabelce za účelem další distribuce psychotropní látku metamfetamin (pervitin), a to v plastovém sáčku obsahujícím bystalickou látku o hmotnosti 0,39 g vykazující přítomnost metamfetaminu o čistotě 73,7 %, tedy 0,29 g čisté metamfetaminové báze, v plastovém sáčku obsahujícím bystalickou látku o hmotnosti 13,32 g vykazující přítomnost metamfetaminu o čistotě 68,7% čistoty, tedy 9,15 g čisté metamfetaminové báze a konečně v plastovém sáčku obsahujícím krystalickou látku o hmotnosti 9,92 g vykazující přítomnost metamfetaminu o čistotě 77,2% čistoty, tedy 7,66 g čisté metamfetaminové báze, jednak digitální váhu a balení čistých PVC obalů a uzávěrem.“ Trestní příkaz nabyl právní moci dnem 8.7.2015, a tedy pro tento skutek existuje ve vztahu k rozsahu rozsudkem popsaného časového období

skutku, překážka rei iudicatae, a je tedy na místě postup ve smyslu § 11 odst. 1 písm. h) tr. řádu a trestní stíhání obžalované pro tento skutek a v rozsahu trestního příkazu sp. zn. 6 T 36/2015 vydaného Okresním soudem Plzeň-město, zastavit. Obžalovaná na tuto skutečnost opakovaně upozornila již v přípravném řízení návrhem na částečné zastavení trestního stíhání ze dne 26.11.2015 nebo v rámci závěrečného návrhu obhajoby, nicméně toto soud první instance ponechal zcela bez reakce.

68. Soud prvního stupně dospěl k závěru ve skutkové části výroku, že se obžalovaná dopouštěla trestné činnosti, v období od 6.10.2014 do 29.4.2015 jako člen organizované skupiny s vnitřní hierarchií a organizační strukturou, když tato skutečnost byla dovozena z toho, že obžalovaná zná svou sestru obžalovanou [jméno] [příjmení] a obžalované [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení]. Obžalovaná nebyla členem organizované skupiny a ani neměla povědomí, že by takováto skupina osob, tedy skupina s vnitřní hierarchií a organizační strukturou vůbec existovala, natož, aby byla vědomě její členkou a v této skupině či struktuře se aktivně angažovala, za účelem páchaní trestné činnosti. Obžalovaná konstatuje, že nebyl předložen žádný důkaz o tom, že by obžalovaná byla, krom své setry [jméno] [příjmení], a to zcela z pochopitelných rodinných důvodů, v jakémkoli jiném kontaktu s jinými osobami z okruhu obžalovaných osob, zejména pak s osobami vyjmenovanými v rozsudku, tedy obžalovanými [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], a to přestože byly zajištěny pro potřeby trestního stíhání řady záznamů telekomunikačního provozu obžalované nebo ostatních obžalovaných. A pokud by existovaly, pak by jistě byly stranou obžaloby předloženy. Z výpovědi obžalované učiněné dne 5.6.2015 nebo výpovědi dne 1.5.2015 při vazebním zasedání nevyplyvá, že by výše uvedené osoby spoluobžalovaných znala, a už vůbec ne v souvislosti s projednávanou trestní věcí, notabene, aby si tyto osoby musela spojit s projednávanou trestní kauzou. Tuto skutečnost, jakož i tvrzení obžalované, potvrdil i obžalovaný [jméno] [příjmení] při hlavním líčení dne 4.10.2017. Dle obžalované však nestačí, aby se osoby jen znaly, ale aby se znaly kvalifikovaným způsobem, a to právě k posuzované trestní věci, tedy za předpokladu, že jsou si tyto osoby takovéto okolnosti vědomy (viz. R 22/2011-1).

69. Po subjektivní stránce je vyžadován úmysl, který nejen musí zahrnovat aspiraci členství v organizované skupině, ale i naplnění společného cíle takovéto skupiny, v daném případě zákonné znaky trestného činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Tedy obžalovaná si opatřovala pervitin od obžalovaného [jméno] [příjmení], aby si uspokojila svoji potřebu po droze a zajistila si za tím účelem tento pervitin. Je zcela zřejmé, že již v tomto okamžiku nemohla obžalovaná [jméno] [příjmení] sledovat stejný cíl, jako ostatní členové organizované skupiny, jak je obžalobou předkládáno. Rovněž, pokud by se měla obžalovaná aktivně podílet na fungování organizované skupiny, musela by obžalovaná bezpodmínečně znát i způsob fungování skupiny nebo alespoň úlohy jednotlivých členů organizované skupiny, aby svým přičiněním mohla zvýšit pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu. Žádná z předpokládaných podmínek organizované skupiny však nebyla naplněna, a to v zásadě proto, že obžalovaná sledovala jiný záměr než ostatní osoby považované obžalobou za členy organizované skupiny.

70. Závěr, že by obžalovaná měla pervitin poskytovat dalším neustanoveným osobám, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a ani v tomto ohledu nenasvědčují žádné okolnosti, které by mohly dát straně obžaloby za pravdu. Pokud v přípravném řízení byly takovéto důkazy předkládány ze záznamů telekomunikačního provozu, byly následně stranou obžaloby tyto důkazní prostředky v průběhu hlavního líčení opraveny tak, že se nejedná o záznam rozhovoru obžalované, ale její sestry obž. [jméno] [příjmení], nebo se jednalo o chybné zařazení a vyhodnocení záznamu rozhovoru obž. [jméno] [příjmení], které bylo nepochopitelným způsobem obsahově rozděleno do dvou částí a zčásti přiděleno obžalované [jméno] [příjmení], ačkoliv z obsahového a významového hlediska záznamu telekomunikačního provozu bylo patrné, že se jedná o tentýž rozhovor a záznam, který uskutečnila obžalovaná [jméno] [příjmení]. [jméno]

[příjmení] následně toto i sama potvrdila. Rovněž žádná ze svědeckých výpovědí nenaznačuje, natož usvědčuje, obžalovanou z toho, že by od ní měli tito svědci odebírat pervitin nebo že by jim pervitin měla nabízet či distribuovat. A to včetně osob, kterým podle odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 29. a 30.) měla dle odposlechu telefonických hovorů pervitin dále distribuovat.

71. Obdobně toto platí i ve vztahu k práškům Cirrus, které obžalovaná nikdy neodebírala od obžalovaného [jméno] [příjmení] a ani je dále nedistribuovala. Tuto skutečnost od počátku ve své výpovědi jednoznačně popřela, ačkoliv lze dovodit z odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 15.) opačný závěr, a to, že obžalovaná měla vypovědět, že nakupovala od [jméno] [příjmení] pervitin a Cirrus, když tento závěr nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a nezakládá se na pravdě.

72. Obžalovaná vedle výše uvedeného nesouhlasí s výší trestu, kde dle napadeného rozsudku byl obžalované uložen podle § 283 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří (3) let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou. Obžalované uložený trest připadá nepřiměřeně přísný a ona má za to, že při svých úvahách o stanovení druhu a výměry trestu nevzal soud prvního stupně některé zásadní skutečnosti v potaz. Obžalovaná má za to, že i v případě závěru soudu o uložení trestu, je tento nepřezkoumatelný, neboť není patrný žádný vztah mezi úvahami, kterými se soud první instance ubíral mezi návrhy strany obžaloby a strany obhajoby, která navrhovala, s ohledem již zmiňovaný trestní příkaz sp. zn. 6 T 36/2015 ze dne 29.5.2015 vydaný Okresním soudem Plzeň-město, uložení souhrnného trestu nepřevyšující tři léta s podmíněným odkladem výkonu odnětí svobody, neboť dle obžalované jsou splněny zákonné podmínky pro uložení takového druhu trestu (§ 81 tr.z.). Obžalovaná konstatuje, že trestnou činnost nijak nezapírala, s orgány činnými v trestním řízení spolupracovala a k projednávání trestné činnosti v rozsahu, v jakém ji spáchala, se doznala. Obžalovaná též zcela vážně a upřímně projevila nad celou záležitostí lítost i nad útrapami, které své rodině způsobila při užívání drog. Obžalované rovněž významným způsobem polehčuje její dosavadní bezúhonný řádný život bez trestní a přestupkové minulosti, jakož i snaha po nápravě a návratu do plnohodnotného řádného života bez drog. Samotná zkušenost, kterou obžalovaná získala po dobu strávenou ve vazební věznici, byla natolik intenzivní zkušeností, že vedla obžalovanou k zásadnímu přehodnocení svého života.

73. Obžalovaná v současné době zcela plní veškeré povinnosti a podrobuje se podmínkám probační služby a vede příkladný řádný život. Drogy neužívá a podrobuje se pravidelným kontrolám a testům na přítomnost OPL, které jsou vždy negativní. Obžalovaná po propuštění z vazby v roce 2015 nastoupila do zaměstnání a dálkově si doplňuje své vzdělání. V současné době plní mateřské povinnosti ke svému několikaměsíčnímu synovi [jméno]. A každodenně tak prokazuje svoji schopnost dostát svým povinnostem a vést i do budoucna řádný život.

74. Obžalovaná navrhuje, ve spojení s právním principem in dubio pro reo, aby odvolací soud odvoláním napadený rozsudek ohledně ní zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

75. Dále proti napadenému rozsudku podala odvolání i obžalovaná [jméno] [příjmení]. Tato v písemném odůvodnění svého opravného prostředku namítá zejména to, že nalézací soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že se trestné činnosti dopustila jako člen organizované skupiny s vnitřní hierarchií a organizační strukturou v níž vedoucí a organizační úlohu zastával obžalovaný [jméno] [příjmení], který za pomoci obžalované, která se řídila jeho pokyny, opakovaně realizoval z Polska dovoz léku CIRRUS jako prekursoru pro výrobu pervitinu, přičemž znala obžalovaného [jméno] [příjmení] jako tzv. vaříče ve skupině. Takto podle soudu absolvovala dvě cesty do Polska, přičemž věděla, že lék CIRRUS používá obžalovaný [příjmení] k výrobě pervitinu, nebo jej dál prodává. Tak se podílela v těchto dvou případech na dovozu takového množství léku, z něhož lze vyrobit 3326,4 g pervitinu. Obžalovaná se podle závěru

soudu trestné činnosti dopustila jako členka organizované skupiny, přičemž nepochybně věděla, že svým jednáním přispívá ke zdárnému opakovanému dovozu léčiva, které bude sloužit k výrobě velkého množství pervitinu. Nesouhlasí se závěrem nalézacího soudu, že byla členem organizované skupiny s vnitřní hierarchií a organizační strukturou v níž vedoucí a organizační úlohu zastával obžalovaný [příjmení], který plánoval a realizoval s dalšími spoluobžalovanými trestnou činnost. Úvaha o této kvalifikaci je založena na tom, že znala některé ze spoluobžalovaných, a to [ulice], [příjmení] jako tzv. vaříče, obžalované [příjmení] a [příjmení] znaly obžalovanou [příjmení]. Již v obžalobě je kvalifikace organizované skupiny odůvodněna jednak citací příslušných pasáží komentáře k trestnímu zákoníku, dále je použit příklad z judikatury, který se na tuto problematiku vztahuje. Stručně shrnuto, není vyžadováno výslovné přijetí za člena organizované skupiny, nebo jeho přistoupení ke skupině stačí, když se pachatel neformálně, třeba i konkludentně včlení do skupiny a aktivně se podílí na její činnosti. K tomu namítá, že musí být prokázáno, že mezi nejméně třemi skutečně existujícími a vzájemně spolupracujícími osobami existovala vzájemná součinnost na provedení trestné činnosti, pro kterou byla charakteristická taková míra plánovitosti, jejího průběhu a tomu odpovídající koordinace úloh jednotlivých účastníků, že tyto okolnosti zvýšily pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu. Jinými slovy je pro takovou skupinu typické, že při plánovitém a promyšleném rozdělení úkolů mezi členy dochází ze strany některých členit jen k dílčím jednáním, která se sama o sobě jeví jako méně závažná. Z uvedeného lze učinit jen jediný závěr a to, že obžalovaná nebyla a ani nemohla být členem organizované skupiny.

76. Obžalovaná zejména uvádí, že provedenými důkazy nebyla její údajná trestná činnost spolehlivě prokázána. Rozhodnutí je založeno téměř výlučně na odposlechu z vozidla Mazda, je otázka procesní použitelnosti těchto odposlechů. Namítá i kvalitu těchto odposlechů, z obsahu lze jen těžko dovodit její účast na trestné činnosti. V případě, že by se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, zdůrazňuje, že se svého jednání dopustila výlučně s obžalovaným [příjmení] v jednom případě, její účast na dvou jízdách rovněž nebyla zcela spolehlivě prokázána. I když ji znaly některé spoluobžalované, ona sama je neznala, nevěděla, že páchají jakoukoliv trestnou činnost, nevěděla, že spolupracují s obžalovaným [příjmení], neznala jejich podíl na páchání trestné činnosti. Nebylo prokázáno, že by obžalovaného [příjmení] znala jako vaříče ve skupině, nebylo prokázáno, že věděla, že spolupracuje s obžalovaným [příjmení].

77. Pokud by i odvolací soud vzal za prokázané, že skutečně podnikla dvě cesty do Polska s obžalovaným [příjmení], otázkou zůstává, zda věděla, že jede pro léky a k jakému účelu se tyto léky používají, jakým způsobem apod. Otázka je, zda měla alespoň nějakou představu o tom, k čemu tento lék slouží a jaké množství nedovolené látky se v něm nachází, či se dá vyrobit. V rozsudku je použit matematický výpočet, který se opírá o odborné vyjádření Kriminalistického ústavu Praha z oboru kriminalistika, odvětví chemie, na základě tohoto výpočtu je její jednání kvalifikováno jako neoprávněné dovezení prekursoru, tedy spáchání činu ve velkém rozsahu. Z hlediska subjektivní stránky je třeba zvažovat, zda obžalovaná byla alespoň srozuměna s tím, k čemu léky slouží a co a v jakém množství z nich lze vyrobit.

78. Z tohoto pohledu, vzhledem ke shora uvedenému se jeví jako přiléhavější právní kvalifikace jejího jednání jako účastníka na dokonaném trestném činu, a to ve formě pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. S ohledem na to, že obžalovaná žádném případě nebyla členem organizované skupiny a vzhledem k nedostatku subjektivní stránky ve vztahu k údajnému velkému rozsahu se jeví jako odpovídající právní kvalifikace pomoci k § 283 odst. 1 tr. zákoníku.

79. S ohledem na shora uvedené skutečnosti a na důkazní situaci lze i uložený trest označit za nepřiměřeně přísný, a to i s porovnáním k rozsahu trestné činnosti dalších spoluobžalovaných a trestů jim uložených. Druh a výše trestu se samozřejmě bude odvíjet od právní kvalifikace, kterou odvolací soud ve svém rozhodnutí použije. Pokud by soud akceptoval shora uvedený právní názor, dalo by se vzhledem ke všem okolnostem trestné činnosti obžalované uvažovat o výchovném trestu. Přihlédnout je třeba ke skutečnosti, že byla několik měsíců ve vazbě, plní

uložený dohled. Obžalovaná vychovává syna [datum narození], nemá žádného partnera a vychovává jej sama. Celou věc velice těžce nese, uvědomuje si svou chybu, o možnosti použití léku měla jen mlhavou představu.

80. Z těchto důvodů navrhuje, aby vrchní soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině i o trestu a sám rozhodl tak, že obžalovaná se zprošťuje obžaloby, eventuálně její jednání kvalifikoval jako jednání účastníka na dokonaném trestném činu podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku ve formě pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, případně mimořádně snížil trest odnětí svobody za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku, neboť použití trestní sazby odnětí svobody tímto zákonem stanovené by bylo pro ní nepřiměřeně přísné a její nápravy lze dosáhnout i trestem kratšího trvání, a to i trestem podmíněně odloženým.

81. Rozsudek soudu prvního stupně pak napadl svým odvoláním i obžalovaný [jméno] [příjmení], kdy i on svůj opravný prostředek zaměřil do všech výroků jeho osoby se týkajících. V jeho písemném vyhotovení namítá, že odvoláním napadený posudek považuje za rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Z napadeného rozsudku lze nabýt dojmu, že ten je opisem obžaloby, když z jeho výrokové části o vině vyplývá, že obžalovaný [jméno] [příjmení] znal spoluobžalované a značná část těchto osob pak znala i obžalovaného [jméno] [příjmení]. Z provedených důkazů je zřejmé, že se vzájemně znali pouze obžalovaní [jméno] [příjmení] s [jméno] [příjmení] [jméno] tom, že věděl o úloze např. obžalovaných [příjmení], [příjmení], [příjmení] a dalších osob, to z provedených důkazů není jakkoli zřejmé a z odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku už vůbec ne. Obžaloba byla koncipována tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení] byl členem organizované skupiny s vnitřní hierarchií. Aby mohl být odsouzen jako člen organizované skupiny, pak bylo zapotřebí, aby alespoň část spoluobžalovaných znal nebo alespoň věděl o jejich úloze. Z provedených důkazů lze naopak nabýt přesvědčení, že právě obž. [jméno] [příjmení] nebyl členem jakékoli organizované skupiny. Odvoláním napadený rozsudek mu klade za vinu, že měl od obžalovaného [jméno] [příjmení] pro sebe, ale především pro další distribuci, kupovat pervitin a léky Cirrus za statisíce korun českých a jen za měsíc leden 2015 prodat na nezjištěných místech za přesně nezjištěnou cenu přesně nezjištěným odběratelům 1.000 g pervitinu. Takové to množství nelze považovat za jakkoli zanedbatelné, a proto je více než podivné, proč v rámci vyšetřování nebylo zjištěno jediné místo a jediný odběratel, kterému měl obžalovaný pervitin prodávat.

82. Lze shrnout, že soud odsouzení obžalovaného [jméno] [příjmení] založil na prostorových odposleších, když pod bodem 32. odvolání napadeného rozsudku uvádí: „[příjmení] obžalovaného [příjmení] byla prokázána především záznamem prostorového odposlechu z vozidla obžalovaného [příjmení]. Ve výše uvedených dnech vedli oba obžalovaní rozhovory, ze kterých vyplývá, že obžalovaný [příjmení] nakoupil od Šťastného pervitin a Cirrus v rozsahu, uvedeném ve výroku rozsudku.“

83. Obžalovaný odmítá, že by kdykoli od obžalovaného [příjmení] nakoupil či nakupoval pervitin v jakkoli velkém množství. Byl tak přesvědčen, že na prostorových odposleších nejsou zaznamenány jeho rozhovory. V té souvislosti obžalovaný navíc poukázal na skutečnost, že prostorové odposlechy z vozidla obžalovaného [příjmení] jsou značně nekvalitní a navíc jeho hlas nebyl nikdy nikým ztotožněn. S touto částí obhajoby se soud prvního stupně jakkoli nevypořádal.

84. Soud prvního stupně odsouzení obž. [jméno] [příjmení] dále odůvodnil pod body 51 a 52, když uvádí: „Při domovní prohlídce v chatě na adrese [adresa], psaníčko s krystalickou látkou, 2 plastové lžičky se zbytky neznámé látky a hotovost 6.400 Kč. Kriminalistickým znaleckým posudkem z odvětví chemie byla krystalická látka v plastových sáčkích a psaníčku ztotožněna jako metamfetamin v celkovém množství 0,52 gramu. Při domovní prohlídce v dalším bydlišti [jméno] [příjmení], a to v bytě č. 5 v domě v Plzni na adrese Lindauerova 103/12 bylo zajištěno sušené rostlinné květenství hnědožluté barvy. Kriminalistickým znaleckým posudkem z odvětví chemie byl v uvedeném rostlinném materiálu o hmotnosti 7,22 gramů prokázán delta-9-

tetrahydrokanabinol o hmotnosti 0,57 gramu.“ Jestliže měl být obžalovaný distributorem pervitinu a léku Cirrus, mimo jiné v období od ledna 2015 za částku cca 1 mil. Kč, pak nutně vystává otázka, proč při domovních prohlídkách nebyly zajištěny prostředky získávané z distribuce nebo naopak, určené pro nákup anebo například jím údajně obchodované zboží v odpovídajícím množství. To, že obžalovaný byl drobným uživatelem pervitinu, který občasné sdílel se svými kamarády, ostatně i sám přiznal. Právě toto tvrzení lze považovat za logické a nikoli v rozporu se zajištěnými a soudem provedenými důkazy z domovních prohlídek. Jestliže ve vozidle, které řídil obžalovaný [jméno] [příjmení] byl nalezen pervitin v množství cca 100 g, a tento pervitin mu měl náležet, pak by jistě na sáčkích s ním byl i nalezen jeho profil DNA. Tento profil DNA však na sáčkích nalezen nebyl, když se nacházel pouze na váze, která ani nebyla nalezena u sáček s pervitinem. Obžalovaný [jméno] [příjmení] vozidlo Citroen nabyt nedlouho před tím, než byl ve vozidle nalezen pervitin a navíc vozidlo běžně půjčoval dalším osobám, takže zajištěné množství pervitinu obžalovanému nutně nemuselo patřit a jak on i sám uvedl, tak ani nepatřilo.

85. Co se týče výroku o vině, ten nutno považovat za zcela zjevně nepřiměřený, a to vzhledem k vytýkaným vadám odvoláním napadeného rozsudku. Soud výši trestu odůvodňuje údajným rozsahem trestné činnosti, které se měl obžalovaný dopustit a nakonec i zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, odůvodněné právě výši uloženého trestu, která činí více než 8 let. Jak je výše uvedeno, obžalovaný s rozsahem trestné činnosti, která mu je kladena za vinu, v žádném případě nesouhlasí, nemá oporu v provedených důkazech ani není patrna z odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku, a proto navrhuje, aby odvolací soud odvoláním napadené výroky rozsudku zrušil a věc vrátil k novému projednání soudu prvního stupně.

86. Obžalovaná [jméno] [příjmení] rovněž jako všichni předchozí obžalovaní, napadla předmětný rozsudek odvoláním zaměřeným do všech jeho výroků. Tato obžalovaná v prvé řadě poukazuje na skutečnost, že se k obvinění obšírně vyjádřila, trestnou činnost v tom rozsahu, ve kterém ji opravdu spáchala, zcela doznala, její výpověď byla stěžejní z hlediska usvědčení ostatních obžalovaných, zejména pak organizátora trestné činnosti obžalovaného [příjmení]. Její výpověď byla konstantní od počátku trestního stíhání. Právě doznání obžalované je základním a de facto jediným přímým důkazem o její trestné činnosti. Doznání obžalované též plně koresponduje s ostatními důkazy provedenými v hlavním líčení.

87. Z doznání obžalované, výsledku svědků a odposlechů telekomunikačního provozu, jakož i z prostorových odposlechů je zřejmé, že obžalovaná jela v několika případech s obžalovaným [příjmení] do Polska, kde tento obžalovaný sám zakoupil léky Cirrus, kteréžto vyloupané z blistrů převezl v automobilu na území Karlovarského kraje. Obžalovaná sama však žádné léky nezakoupila, ani s nimi nikterak následně nemanipulovala (neprodávala, nezpracovávala je na pervitin apod.).

88. Skutkový popis obsažený v napadeném rozsudku vztahující se k údajným cestám obžalované [příjmení] do Polska za účelem nákupu léků v termínech od 13.1.2015 do 16.1.2015 a od 3.2.2015 do 6.2.2015 nemá oporu v provedeném dokazování. Tento závěr soudu prvního stupně je pouze jeho domněnkou. Tato úvaha soudu není podložena důkazy provedenými v hlavním líčení a lze ji označit za nepřipustnou dedukci soudu. Soud prvního stupně staví své, skutkové zjištění“ na tom, že když obžalovaná jela v ostatních případech (doznaných cestách v říjnu, listopadu a prosinci 2014) do Polska, musela jet i v lednu a únoru 2015, tedy dopustit se i této části skutku kladeného jí za vinu. Co do údajně vykonané cesty do Polska v lednu 2015 proti závěru soudu stojí tvrzení obžalované, a sice takové, že v lednu 2015 byla výrazně zdravotně indisponována pro poranění zad. Toto poranění ji fakticky znemožnilo jakoukoliv cestu. Konečně sama obžalovaná přiznává, že původně cestu plánovala, ale pro její poranění ji musela zrušit. Zdravotní indispozici obžalované [příjmení] popsal při svém výsledku i svědek [jméno], který potvrdil tvrzení obžalované, přičemž ve zbylé části své výpovědi obžalovanou usvědčuje z jiné části skutku

zajištění pervitinu pro osobní potřebu a není tedy důvod pochybovat o věrohodnosti tohoto svědka.

89. K cestě do Polska uskutečněné v únoru 2015 obžalovaná uvedla, že šlo o běžné nákupy oblečení a potravin a při této cestě nedošlo k nákupu žádných léků. Neexistuje žádný důvod proč této její výpovědi nevěřit. Navíc tvrzení obžalované potvrdil i hlavní obžalovaný [příjmení], který je z velké části usvědčen právě výpovědí obžalované. Nelze tak u obžalovaného předpokládat, že by chtěl svoji výpověď pomoci osobě, která zhoršila jeho procesní postavení a usvědčila ho z trestné činnosti. Navíc je nutné vzít v úvahu, že popření této části skutku nemá vliv na právní kvalifikaci, nemá vliv na posouzení skutku jako takového, nemá ani vliv na míru účasti obžalovaných [příjmení] a Šťastného. Tvrzení obžalované pak zesiluje i tím, že proti němu nestojí žádný důkaz vyvracející nebo zpochybňující jej. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 36 konstatuje, že jednání obžalované, kterého se měla dopustit v lednu 2015, je doloženo protokolem o sledování osob. Takový závěr soudu není správný. Jednak samotný protokol nepostačí jako důkaz (protokol je sám o sobě procesně nepoužitelným důkazem o sledování, je pouhou listinou a soud podrobněji tento důkaz nehodnotí), ale zejména je z předmětného protokolu zřejmé pouze to, že dne 16.1.2015 byla obžalovaná [příjmení] u bydliště obžalovaného [příjmení]. Tento protokol neobsahuje popis sledování obžalované na cestě do Polska (ani na státní hranice) ani jiné okolnosti, z nichž lze účast na této cestě dovodit. Závěr soudu tak při důsledném kritickém hodnocení důkazů není závěrem správným plynoucím z provedeného dokazování.

90. Jako podklad pro závěry Krajského soudu v Plzni co do prokázání žalovaného jednání obžalované v únoru 2015, tedy údajného nákupu léků použil soud prvního stupně jen nepřipustnou dedukci. Bez opory v provedeném dokazování tak soud učinil nepřipustný závěr a učinil svůj rozsudek v dané části nepřezkoumatelným. Úvaha soudu, že se, „jeví nepravděpodobné“, že by obžalovaná nespáchala trestnou činnost (bod. 37 odůvodnění rozsudku) nebo, že, „by jistě“ nenastalo to či ono, pokud by obžalovaná nespáchala předmětnou činnost, není přípustným hodnocením důkazu a nesmí být podkladem o vině (v této části postrádá rozsudek tzv. právní čistotu). Obžalovaná se k věci vyjádřila, uvedla, že peníze, které obdržela od obžalovaného, byly za dřívější cestu do Polska a ve shodě s obžalovaným [příjmení] tvrdila, že v únoru šlo o běžný nákup oblečení a potravin a žádné léky nezakoupili. S ohledem na objem a rozsah činnosti obžalovaných se naopak jeví dosti nelogickým, proč by zrovna v této části, nic neměnicí na posouzení skutku a právní kvalifikaci, tuto činnost oba obžalovaní popírali. V každém případě v daném případě existují objektivní rozpory mezi výpověďmi obžalovaných a závěrem soudu. Tyto rozpory nejsou v odůvodnění rozsudku nikterak vypořádány, ba dokonce ani zmíněny. Soud prvního stupně tak pochybil, když ve svém odůvodnění řádně neuvedl, z čeho dovozuje své závěry, na základě jakých důkazů k těmto závěrům došel a nevypořádal se s vyvstálými rozpory tvrzeného skutkového děje obžalobou a tvrzeními obžalovaných. Obhajoba má za to, že pro uznání na vinu je stále zapotřebí prokázat skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tento úkol (prokázání skutkového stavu) leží v hlavním líčení na straně státního zástupce, eventuálně na vlastní vyhledávací činnosti soudu. Zpochybňováním tvrzení obžalované nemůže soud bez dalšího dospět k závěru o vině. Tvrzení obžaloby nejsou dogmatem, ale pouhým tvrzením jedné strany kontradiktorního řízení a nesou s sebou břemeno důkazní. V daném případě nebylo důkazní břemeno státním žalobcem unesené. Opačný postup překračuje hranice a principy trestního řízení. Obhajoba též shledává neúplnost napadeného rozsudku v určení rozsahu spáchané trestné činnosti. Z odůvodnění rozsudku, ale ani z důkazů provedených v hlavním líčení není zřejmé, v jakém množství byl dovezen do ČR lék Cirrus za účasti obžalované [příjmení]. Jediným důkazem o tomto množství je výpověď samotné obžalované. Samotné doznání však nesmí být v trestním řízení jediným důkazem, z něž je dovozován skutkový stav. Doznání nezavazuje státního zástupce povinnosti prokázat a soud

povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. S touto skutečností se soud prvního stupně vůbec nevypořádal.

91. Poslední částí jednání, které je kladeno obžalované za vinu, je prodej a poskytnutí pervitinu třetím osobám. Obžalovaná se doznala, že společně ze společných peněz s obžalovaným [příjmení] kupovala pervitin, který pak tito dva společně užívali. V daném případě tato výpověď obžalované koresponduje s výpovědí svědka [příjmení]. Obhajoba je toho názoru, že na takto prokázaný skutkový stav, tedy společný nákup pervitinu za společné peníze a jeho následné společné užití, nemůže být právně hodnoceno jako zprostředkování nebo opatření drogy jinému. Co se týká svědkyně [příjmení], je nutno uvést, že její výpověď je zcela v rozporu s výpovědí obžalované. Tato svědkyně je recidivistkou, mnohaletou uživatelkou [příjmení] a v době její výpovědi byla ohrožena trestním stíháním za drogovou činnost (navíc byla v době výslechu ve výkonu trestu odnětí svobody). Svědkyně v dřívějších řízeních vedených proti její osobě opakovaně uváděla nepravdy a je bezesporu nevěrohodnou osobou, tím spíše pak nevěrohodnou svědkyní.

92. Co do této části skutkového děje (údajný prodej a obstarání pervitinu třetí osobě) však obhajoba nemůže namítat konkrétní pochybení soudu. Odůvodnění napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni neobsahuje ničeho, krom konstatování, že je obžalovaná usvědčena těmito dvěma svědeckými výpověďmi. Jaké byly informace svědků, které soud hodnotil, jaké závěry z těchto důkazů soud dovodil, nebo jakou část žalovaného jednání mají tyto výpovědi prokazovat nelze z odůvodnění rozsudku zjistit. Takové odůvodnění však obhajoba považuje za nedostatečné a rozsudek soudu v této části za nepřezkoumatelný.

93. Obžalovaná má rovněž za to, že uložený trest odnětí svobody v délce trvání 8 let je v jejím případě zcela nepřiměřený, neodpovídá její účasti na trestné činnosti a ve světle principů ukládání trestů neobstojí. Zdůrazňuje, bez toho aniž by jakkoliv bagatelizovala trestnou činnost, že se dopustila předmětného jednání na samém okraji trestné činnosti. Obžalovaná nenakupovala, neprodávala, nedistribuovala ani jinak nezpracovávala léky, pervitin nebo jinou drogu. Její účastenství spočívá, jen“ v pozici spolujezdkyně v automobilu. Pak při srovnání uložených trestů (hlavní organizátor 11 let, hlavní výrobce - vaříč pervitinu 8 let) a činností, kterých se dopouštěli ostatní obžalovaní, je trest uložený obžalované [příjmení] příliš přísný.

94. Obžalovaná ihned po zadržení a následném propuštění ze zadržení pravidelně navštěvuje K-centrum v Karlových Varech, kde se podrobuje testům na drogy, vždy s negativním výsledkem. Od doby svého zadržení je trvale zaměstnána, nezmařila jediné jednání soudu (ani úkony v přípravném řízení), změny v osobních poměrech vždy soudu včas sděluje a vede po celou dobu trestního stíhání řádný život. To vše obžalovaná činí dobrovolně, bez dohledu probačního úředníka, jen ze své vůle. Obžalovaná se doznala ke všem částem skutku, které opravdu spáchala, spolupracovala s orgány činnými v trestním řízení a udělala maximum možného, aby již v průběhu soudního řízení sama dospěla k nápravě. Za dané situace s přihlédnutím k typu jednání obžalované, s jejím relativně okrajovým účastenstvím na trestné činnosti a zejména k jejímu doznání, usvědčení hlavního organizátora a též i pro obžalovanou řádně vedený život, má za to, že v jejím případě je nezbytně nutné aplikovat moderační ustanovení § 58 odst. 3 tr. zákoníku. S ohledem na již dlouhodobě vedený řádný život obžalované by pak takový trest spíše, než svoji primární funkci, naopak splnil u obžalované velmi nežádoucí funkci, a to navrácení do prostředí uživatelů OPL a trestaných osob.

95. Pro úplnost uvádí, že spatřuje pochybení soudu prvního stupně v absolutní absenci odůvodnění ve vztahu k její údajné účasti na organizované skupině. Tato skutečnost zůstala jen v rovině tvrzení státního zástupce a soudem prvního stupně byla nekriticky převzata. Obhajoba může stěží rozporovat úvahy soudu a postup jakým soud v tomto bodě došel ke svým závěrům, neboť tyto v odůvodnění obsaženy nejsou. Obžalovaná zcela ponechává stranou námitky ohledně procesní nepoužitelnosti odposlechů pro jejich nesrozumitelnost (nepřezkoumatelnost), tak pro nesprávné nařízení odposlechů. Také fakt, že hlasy znějící na často nesrozumitelných a

zmatečných zvukových záznamech nebyly nikterak verifikovány a nelze je tak přiřadit k té či oné konkrétní osobě. Soud prvního stupně nicméně tyto důkazy v přímé souvislosti s obžalovanou neuvádí, jako důkazy o něž opřel svoje závěry.

96. V části skutku, v němž je viněna z účasti na „dovozu“ léků Cirrus v období od 29.10 do 31.10, dále od 19.11 do 21.11 a od 9.12 do 12.12. 2014, je obžalovaná připravena přijmout odsuzující rozsudek. Pro tuto část skutku a uznání na vinu žádá obžalovaná Vrchní soud v Praze, aby oproti právnímu hodnocení soudu prvního stupně modifikoval skutek, kterého se měla obžalovaná dopustit a za tento ji při použití právní kvalifikace dle § 283 odst. 2, in event. při právní kvalifikaci skutku jako trestného činu dle ust. § 283 odst. 3, za použití ust. § 58 odst. 1 tr. zákoníku, podle limitů daných ust. § 58 odst. 3 tr. zákoníku, uložil trest odnětí svobody v délce trvání 3 roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu stanovenou při horní hranici přípustné délky, spolu s dalšími omezeními, jejichž stanovení ponechává obžalovaná na úvaze soudu.

97. Konečně proti napadenému rozsudku, a to v neprospěch obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a ku prospěchu obžalované [jméno] [příjmení], podal odvolání i státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni.

98. V písemném odůvodnění svého odvolání uvádí, že ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] rozhodl soud prvního stupně napadeným rozsudkem téměř zcela dle podané obžaloby a závěrečného návrhu státního zástupce. Tohoto obžalovaného uznal vinným z toho, že spolu s obžalovanými [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] podnikl celkem sedm cest do Polska, kde opatřil tablety léčiva Cirrus, z nichž následně s obžalovaným [jméno] [příjmení] vyráběl pervitin. Tuto drogu a léčivo Cirrus dále distribuoval obžalovaným [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a odběratelům [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], přičemž spolu s dalšími obžalovanými tvořil organizovanou skupinu a byl za drogovou trestnou činnost v posledních třech letech odsouzen. Soud jednání obžalovaného právně kvalifikoval ve shodě s obžalobou jako zločin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 11 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, dále peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb při výměře jedné denní sazby 10.000 Kč a náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán.

99. Nálezací soud obžalovanou [jméno] [příjmení] uznal vinnou „pouze“ prodejem pervitinu obžalované [jméno] [příjmení] a spácháním takového jednání coby člen organizované skupiny. Toto právně kvalifikoval jako zločin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a uložil jí trest odnětí svobody v trvání dvou a půl roku s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu tří let.

100. Soud prvního stupně v popisu skutku v rozsudku oproti obžalobě vypustil cestu do Polska pro léčivo Cirrus, kterou měli ve dnech 3.3. až 6.3.2015 podniknout obžalovaní [příjmení] a [příjmení]. Toto odůvodnil tím, že se k věci nevyjádřili, ani neprobíhalo sledování obžalovaného [příjmení]. Nálezací soud měl k dispozici pouze zaznamenané hovory obou obžalovaných, v nichž v rozhodném období nebylo zaznamenáno nic, co by svědčilo o uvedené cestě do Polska. Soud prvního stupně dále uvedl, že ani z prostorového odposlechu interiéru vozidla obžalovaného nelze učinit závěr o vině, kdy je pouze zřejmé, že jedním z mluvčích je žena. Nicméně z žádného důkazu nelze dovodit, že touto mluvčí je právě obžalovaná [příjmení]. Z obsahu zaznamenaných hovorů dle soudu rovněž nevyplývá skutkový děj uvedený v obžalobě.

101. S uvedenými závěry soudu prvního stupně však státní zástupce nesouhlasí, neboť cesta do Polska popsaná v obžalobě je prokazována sledováním vozidla obžalovaného (Mazda CX-7 [registrační značka]) prováděného pomocí zařízení GPS. Z výstupů tohoto sledování shrnutých v tabulce (č.l. 7888E) provedené jako důkaz u hlavního líčení dne 27.9.2016 vyplývá, že dne

3.3.2015 v 04:4 2:09 hodin se vozidlo obžalovaného dává do pohybu z jeho bydliště a po trase Dolní Žandov, Stará Voda, Velká Hleďsebe, Planá, Kočov najíždí na dálnici D5, po které pokračuje po Pražském okruhu na rychlostní silnici R10 a dále na R35. Téhož dne v 09: 18:51 hodin opouští v Harrachově území České republiky. V následujícím období není hlášen žádný pohyb vozidla, neboť nebylo ještě povoleno sledování obžalovaného a jeho vozidla na území Polské republiky. Vozidlo obžalovaného se do České republiky vrací opět v Harrachově dne 6.3.2015 v 06:5 9:49 hodin a pokračuje do Prahy, dále po Jižní spojce, po dálnici D6 a rychlostní silnici R6 směrem na Karlovy Vary, přičemž v čase 11:26:18 až 11:4 0:36 hodin se dle zaznamenaných souřadnic nachází v obci Nové Stanovice, kde v chatě své matky obžalovaný vyráběl pervitin. Následně vozidlo obžalovaného odjíždí a přes Karlovy Vary, Kynšperk nad Ohří v čase 12:4 2:22 hodin ukončuje jízdu v bydlišti obžalovaného. Lokalizaci vozidla obžalovaného, o jejíž přesnosti soud při posuzování jiných cest do Polska neměl sebemenších pochyb, je jasně prokázáno, že toto vozidlo opustilo území České republiky na hraničním přechodu do Polska a poté se na stejném místě vrátilo zpět. Délka a trasa cesty do Polska a zpět se v zásadě shoduje s ostatními cestami, které vzal soud za prokázané. Skutečnost, že posádku vozidla Mazda CX-7 [registrační značka] tvořili obžalovaní [příjmení] a [příjmení] je prokazována jednak zaznamenaným telekomunikačním provozem jimi užívaných účastnických čísel a zejména prostorovým odposlechem interiéru vozidla. Z komunikace zaznamenané v rámci odposlechové akce BALL 00 PL (mobilní telefon obžalované [příjmení]) vyplývá, že [příjmení] komunikuje s obžalovanou [příjmení] dne 2.3.2015 v 23:5 9:45 hodin a 3.3.2015 v 00: 15:51 hodin ohledně donesení peněz. Dne 3.3.2015 v 00: 19:25 hodin píše obžalované [příjmení] [jméno] zprávu [jméno] [příjmení] (přítel obžalované [příjmení]), na to navazuje telefonní hovor 3.3.2015 v 00: 20:23 hodin a v 01: 19:54 hodin, kdy obžalovaný [příjmení] z telefonu obžalované [příjmení] komunikuje s [jméno] [příjmení]. Dne 3.3.2015 v 01:4 5:32 hodin píše obžalované [příjmení] [jméno] zprávu opět [jméno] [příjmení] ve znění, „V kolik drandíte? Zkusím tam zajít, jestli mě za ní pustí.“, kdy se nepochybně obžalované [příjmení] ptá na dobu odjezdu a je zřejmé, že obžalovaná [příjmení] odjíždí s obžalovaným [příjmení]. Následnými SMS zprávami se [jméno] [příjmení] pokouší domluvit s obžalovanou [příjmení] předání peněz a pervitínu („půl“). Dále se [jméno] [příjmení] pokouší obžalovanou [příjmení] prostřednictvím SMS zpráv kontaktovat dne 3.3.2015 v 06:11:29, 06:21:30, 07:51:34, 12:37:23, 20:37:27, 21:5 7:30 hodin, kdy se ptá, zda jsou ještě, což lze vyložit pouze jako dotaz na to, zda jsou s obžalovaným [příjmení] ještě doma. Obžalovaná [příjmení] prostřednictvím monitorovaného účastnického čísla začíná opět komunikovat až dne 6.3.2015 v 15:4 0:02 hodin, tedy po návratu z Polska do bydliště, kdy odesílá SMS zprávu. Z komunikace zaznamenané v rámci odposlechové akce SOSOL 01 PL (mobilní telefon obžalovaného [příjmení]) vyplynulo, že tento v období předmětné cesty do Polska naposledy komunikoval dne 3.3.2015 v 02:4 4:56 hodin, kdy psal SMS zprávu své matce [jméno] [příjmení]. V následném období bylo na jeho monitorované účastnické číslo doručeno několik SMS zpráv, na které obžalovaný nereagoval, přičemž jeho mobilní telefon se do sítě registroval na buňce Dragounská, Cheb. To prokazuje, že byl mimo své bydliště a svůj mobilní telefon nechal doma, než se tento vybil a do sítě se přestal registrovat. Obžalovaný [příjmení] navazuje komunikaci až dne 6.3.2015 v 13: 14:46 hodin, kdy píše [jméno] [příjmení] [jméno] zprávu, což je cca 30 minut poté, co se svým vozidlem dorazil do svého bydliště. Informace získané z uvedených odposlechových akcí svědčí o tom, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] se chystali na nějakou cestu a ve shodném časovém období nepoužívali své jinak velice intenzivně využívané mobilní telefony. V souvislosti s výše uvedenými lokalizačními údaji vozidla obžalovaného lze dovodit pouze jediný závěr, a sice že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] společně cestovali vozidlem Mazda CX-7 [registrační značka] z jejich bydliště na hranice s Polskem. Tento závěr podporují i audiozáznamy pořízené v interiéru vozidla obžalovaného, kdy v ženské mluvě lze jasně rozpoznat obžalovanou [příjmení], kdy tato svého druhu - obžalovaného [příjmení] oslovuje, „zlato“, a její hlas je totožný s komunikací zaznamenanou v rámci odposlechové akce jejího účastnického čísla. Z audiozáznamů i přes jejich horší technickou kvalitu danou způsobem

jejich pořízování lze zjistit zejména, že se obžalovaný zastaví na chatě v Nových Stanovicích, kde vykládají nějaké věci (soubor LOSOS21148LH1503061 12619 0211PG). Čas tohoto záznamu koresponduje s polohou vozidla obžalovaného [příjmení] zjištěnou sledováním pomocí zařízení GPS. Z hovoru posádky, zejména z vyjádření obžalovaného [příjmení], který celou dobu konverzuje pobaveným tónem, v žádném případě nevyplývá, že by nebyl naplněn účel cesty do Polska, tedy nákup léku Cirrus. Účel takové cesty je nutné vykládat v souvislosti s ostatními provedenými cestami, za které soud dotčené obžalované uznal vinnými. Pokud jde o účast obžalované [příjmení] na předmětné cestě do Polska, je třeba připomenout rovněž výpovědi obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] k cestám do Polska mimo jiné vypověděla, že jeden den brzy ráno jeli do Polska, druhý den léky zpracovali a třetí den se jelo zpět. Léky poté vykládali u Šťastného doma nebo na chalupě v Nových Stanovicích. [jméno] [příjmení] mimo jiné uvedla, že se jí Šťastný svěřil, že pro něj vaří [jméno] [příjmení], pro tablety léku Cirrus jezdí do Polska s [jméno] [příjmení] nebo [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] vypověděl, že nikdy nezaznamenal výpadek v dodávkách tablet léku Cirrus pro výrobu pervitinu, kterou prováděl s obžalovaným [příjmení]. Z právě uvedených důkazů lze dle názoru státního zástupce bez jakýchkoliv pochybností uzavřít, že obžalovaný [příjmení] a obžalovaná [příjmení] podnikli v době od 3.3. do 6.3.2015 cestu pro léčivo Cirrus do Polska. Pravdou je, že se nepodařilo žádným způsobem doložit přesné množství dovezených tablet, nicméně lze zcela oprávněně předpokládat, že jich bylo běžně obžalovaným [příjmení] nakupované množství, tedy nejméně 10 krabic léčiva Cirrus, což odpovídá i tomu, že následná výroba pervitinu nebyla nijak ohrožena a dle obžalovaného [příjmení] probíhala v stále stejném rozsahu. Skutečnost o kontinuitě ve výrobě pervitinu a distribuci této drogy a tablet Cirrus ze strany obžalovaného [příjmení] svědčí i zaznamenaná telefonní komunikace a výsledky sledování. Z těchto důkazů vyplývá, jednak že dne 11.3.2015 obžalovaný [příjmení] vyráběl pervitin v Nových Stanovicích (za což je napadeným rozsudkem uznán vinným), kam dle GPS sledování přijel v 16:3 6:04 hodin a pobýval zde do 10: 00:19 hodin dne 12.3.2015. Dále bylo těmito důkazy prokázáno, že po návratu z předmětné cesty plynule pokračoval ve stíhaném jednání v nezměněném rozsahu, kdy již dne 7.3.2015 prodal pervitin obžalované [příjmení], dne 13.3.2015 pervitin a tablety Cirrus obžalovaným [příjmení] a [příjmení] a pervitin obžalovaným [příjmení] a [příjmení] (za veškeré toto jednání uznání na vinu napadeným rozsudkem). Nálezací soud měl tedy uznat obžalované [příjmení] a [příjmení] vinnými i cestou do Polska v době od 3.3. do 6.3.2015, což u obžalované [příjmení] znamená zpřísnění právní kvalifikace v souladu s obžalobou. O jejím úmyslném zavinění ve vztahu k účelu cesty nemůže být vzhledem k tomu, že byla dlouhodobou partnerkou obžalovaného [příjmení], pervitin sama konzumovala a prodávala, sebemenších pochyb.

102. Ve vztahu k obžalovanému [příjmení] nálezací soud rovněž pominul část jednání, která přestože byla dostatečně prokázána, byla chybou zpracovatele obžaloby vynechána i v popisu skutku v obžalobě. Jedná se o prodej 20 g pervitinu obžalované [jméno] [příjmení] (tehdy [příjmení]) dne 21.11.2014 u prodejny Hornbach v Plzni. Obžalovaná [příjmení] byla za nákup pervitinu odsouzena v samostatném řízení. Skutečnost, že se uvedeného jednání dopustil obžalovaný [příjmení], vyplývá zejména z doznání obžalované [příjmení], z protokolu o sledování, zaznamenané telefonní komunikace mezi obžalovanými [příjmení] a Topolčany a odborného posouzení pervitinu zajištěného ve vozidle obžalované [příjmení]. Právě uvedený prodej pervitinu měl být zahrnut do popisu jednání, za které byl odsouzen obžalovaný [příjmení].

103. Odvolací námitky státního zástupce směřují u obžalovaných [příjmení] a [příjmení] i do výroku o uložených trestech. Pokud budou odvolacím soudem akceptovány argumenty podporující odsouzení těchto obžalovaných i za cestu do Polska v době od 3.3. do 6.3.2015, bude to znamenat zpřísnění právní kvalifikace stíhaného jednání u obžalované [příjmení] na odstavec 3 písm. c) § 283 trestního zákoníku. Obžalovaná bude ohrožena trestem odnětí svobody v sazbě 8 – 12 let přičemž při zohlednění všech okolností rozhodných pro výměru trestu a trestů uložených

obžalovaným [příjmení] a [příjmení], které Šťastného na cestách pro léčiva rovněž doprovázely, se jeví být pro obžalovanou [příjmení] adekvátní trest při samé dolní hranici uvedené trestní sazby se zařazením do věznice s ostrahou. Obžalovanému [příjmení], jak shora uvedeno, byl uložen mimo jiné trest odnětí svobody ve výměře 11 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Takovou výměru státní zástupce považuje zejména s ohledem na vůdčí a organizační roli obžalovaného [příjmení] v prokázané organizované skupině, dobu, po kterou páchal velice závažnou a rozsáhlou drogovou trestnou činnost, množství vyrobené a zobchodované drogy, ale i s ohledem na výměry trestů ostatních obžalovaných, za nepřiměřeně mírnou. Je třeba vzít v úvahu, že obžalované [příjmení] a Nová byly odsouzeny k trestu odnětí svobody ve výměře 8 let, přičemž se podílely, „pouze“ na dovozu léčiva pro výrobu drogy. Obžalovaná [příjmení] jako největší prodejce pervitinu a léčiva Cirrus ze skupiny na území Plzně byla odsouzena k trestu 9 let odnětí svobody, stejně jako obžalovaný [příjmení]. Trest odnětí svobody uložený obžalovanému [příjmení] dostatečně nevystihuje rozdíly mezi tresty uloženými jednotlivým obžalovaným v této věci, kdy nutno připomenout, že obžalovanému [příjmení] nepolehčuje žádná okolnost, naopak na jeho straně je přítomno vícero okolností přitěžujících. Za takové situace je na místě obžalovanému [příjmení] uložit trest odnětí svobody v maximální výměře dané trestní sazby, a to 12 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou.

104. Nesouhlasí rovněž s tím, že soud prvního stupně neuložil tomuto obžalovanému trest propadnutí jeho vozidla. Svůj postup odůvodnil tím, že uložení trestu propadnutí věci - osobního vozidla by bylo příliš extenzivním výkladem pojmu, „věc užitá k trestné činnosti“. Osobní automobil obžalovanému sloužil k běžným potřebám a mimo jiné jím také nepochybně přepravoval drogy. Nejednalo se však o věc speciálně upravenou k páčání trestné činnosti. Argumentace soudu se týká shodně vozidla obžalovaného [příjmení] i vozidla obžalovaného [příjmení]. U obžalovaného [příjmení] lze připustit, že nebylo prokázáno, že toto zajištěné vozidlo ve zvýšené míře používal k páčání trestné činnosti. Z důkazů vyplynulo, že tento obžalovaný se povětšinou zdržoval na chatě v Pňovanech, kam mu obžalovaný [příjmení] drogu a léčiva dovážel a rovněž většina distribuce dalším odběratelům probíhala na tomto místě bez použití vozidla. U obžalovaného [příjmení] je situace ohledně používání vozidla k páčání trestné činnosti diametrálně odlišná. Pokud by obžalovaný neužíval předmětné vozidlo, nemohl by prakticky trestnou činnost páchat, neboť by nemohl zajistit léčiva a další suroviny pro výrobu drogy, provozovat varnu pervitinu na odlehlém místě a rozvážet vyrobenou drogu a léčiva po území Karlovarského a Plzeňského kraje. Užití vozidla v tomto případě je natolik konkrétní a intenzivní, že by bez tohoto, „výrobního prostředku“ nebylo možno trestnou činnost v takovém rozsahu páchat. Osobní automobil Mazda CX-7 [registrační značka] je tedy bezpochyby nástrojem trestné činnosti a jako takový měl být propadnut jeho vlastníkovu obžalovanému [příjmení] dle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

105. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl napadeným rozsudkem odsouzen za jednání spočívající v nákupu a další distribuci pervitinu a léčiva Cirrus právně kvalifikované jako zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a byl mu uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, dále peněžitý trest ve výměře 35 denních sazeb při výměře jedné denní sazby 400 Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 roků.

106. Soud prvního stupně výrok o trestu odůvodnil tím, že tomuto obžalovanému polehčuje skutečnost, že je na něj třeba hledět jako na netrestaného. Přitěžuje mu rozsah páchané trestné činnosti a ztížená možnost nápravy. Shodně jako u obžalovaného [příjmení] státní zástupce považuje výměru trestu odnětí svobody u obžalovaného [příjmení] za nepřiměřeně mírnou. Obžalovaný [příjmení] prováděl distribuci pervitinu a léčiva Cirrus ve větším rozsahu než již zmíněná obžalovaná [příjmení], které byl vyměřen rovněž devítiletý trest odnětí svobody.

Peněžitý trest uložený obžalovanému [příjmení] je v daném srovnání výměr trestů zcela bez významu. Při rozhodování o trestu pro obžalovanou [příjmení] vzal soud správně v úvahu její předchozí odsouzení, její pozici ve skupině a dobu páčání trestné činnosti. Výslovně však nezmínil jako polehčující okolnost její částečné, ale podstatné doznání. Trest uložený obžalované [příjmení] považuje státní zástupce za zcela přiléhavý, ostatně kromě zařazení do věznice odpovídá závěrečnému návrhu státního zástupce. U obžalovaného [příjmení] má však za to, že právě zejména s ohledem na množství obchodované drogy a léčiva na její výrobu, které je v porovnání s obžalovanou [příjmení] daleko větší, by mu měl být uložen přísnější trest, jehož výměra by lépe vystihovala závažnost jeho jednání i ve vztahu k ostatním obžalovaným. I v tomto případě je třeba zohlednit, že obžalované [příjmení] a Nová byly odsouzeny k trestu odnětí svobody ve výměře 8 let, přičemž se podílely, „pouze“ na dovozu léčiva pro výrobu drogy, tedy jednání podstatně méně závažného, než je distribuce drogy a léčiva Cirrus v rozsahu spáchaném obžalovaným [příjmení]. S ohledem na uvedené a rovněž spravedlivé odstupňování trestů odnětí svobody pro jednotlivé obžalované, jejichž jednání bylo posouzeno dle odstavce 3 písm. c) § 283 tr. zákoníku, se jako přiměřená výměra souhrnného trestu odnětí svobody pro obžalovaného [příjmení] jeví nejméně 10,5 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou spolu s dalšími napadeným rozsudkem uloženými druhy trestů.

107. Obžalovaná [jméno] [příjmení] byla napadeným rozsudkem odsouzena za jednání spočívající v nákupu a další distribuci pervitinu právně kvalifikované jako zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let se zařazením do věznice s ostrahou. Nálezací soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval tím, zda ukládat navrhovaný souhrnný trest, kdy konstatoval, že neukládal tento trest jako souhrnný, neboť již dne 8.7.2017 uplynula zkušební doba podmíněného odsouzení a soud v rámci předběžné otázky dospěl k závěru, že se obžalovaná v této zkušební době osvědčila, a proto je odsouzení zahlazeno. S výměrou trestu uloženého obžalované [příjmení] státní zástupce souhlasí, pouze má za to, že tento měl být ukládán jako souhrnný, ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku k trestu uloženému za totožnou trestnou činnost trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 6 T 36/2015 ze dne 29.5.2015, v právní moci 8.7.2015, který jí byl doručen dne 26.6.2015 Krajský soud v tomto bodě v napadeném rozsudku nerespektoval ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku. Správně zjistil poslední odsouzení obžalované [příjmení], připojil si a jako důkaz provedl předmětný trestní spis. Z tohoto důkazu nevyplývalo, že by okresní soud rozhodl o případném osvědčení obžalované [příjmení], nedošlo ani k jejímu osvědčení ze zákona uplynutím doby. Vzhledem k tomu byly dány podmínky pro ukládání souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku, neboť nyní projednávaného jednání se obžalovaná dopustila před vyhlášením odsuzujícího rozsudku, zde doručením trestního příkazu. Nelze totiž akceptovat postup soudu prvního stupně v tom směru, že byl oprávněn či povinen jako předběžnou otázku řešit osvědčení či neosvědčení obžalované v jiném trestním řízení. Soud je při zvažování podmínek pro případné ukládání souhrnného trestu povinen jako předběžnou otázku řešit ve smyslu § 43 odst. 4 tr. zákoníku pouze to, zda je dřívější odsouzení takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2012 č.j. 6 Tdo 948/2012-25). V daném případě nebylo příslušným soudem (Okresní soud Plzeň-město) rozhodnuto ve smyslu § 83 odst. 1 věty první tr. zákoníku, ani neproběhla lhůta jednoho roku dle odst. 3 téhož ustanovení. Na obžalovanou v uváděném trestním řízení nelze tedy s přihlédnutím k § 83 odst. 4 tr. zákoníku hledět, jako by nebyla odsouzena.

108. Na základě shora uvedeného navrhuje, aby Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, ohledně obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e) tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o vině a trestu zrušil a sám rozhodl v intencích tohoto odvolání doplněním popisu skutku, zpřísněním právní kvalifikace u obžalované [příjmení] a zpřísněním trestů u obou obžalovaných. Ohledně obžalovaného [jméno]

[příjmení] navrhuje, aby odvolací soud z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám rozhodl v intencích odvolání o zpřísnění trestu odnětí svobody. Konečně stran obžalované [jméno] [příjmení] navrhuje, aby odvolací soud z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a trest této obžalované uložil jako souhrnný.

109. Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal na podkladě všech podaných odvolání jak napadený rozsudek, tak i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

110. Pokud jde o řízení přípravné, neshledal v tomto odvolací soud žádných pochybení. Nicméně námitky procesního charakteru byly ve vztahu k tomuto ze strany obžalovaných uplatněny. Zejména se dotýkají formálních náležitostí příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a domovních prohlídek, kdy těmto je vytýkáno nedostatečné odůvodnění, nevyjádření neodkladnosti úkonu, neodůvodnění doby, na kterou byly odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu povoleny a též je poukázáno na absenci odůvodnění jejich subsidiarity.

111. Pokud jde o příkazy k domovní prohlídce, bylo odvolacím soudem shledáno, že byly povoleny místně i věcně příslušným soudem, a to Okresním soudem Plzeň-jih. Pokud jde o obžalovaného [jméno] [příjmení] stalo se tak příkazem soudkyně jmenovaného soudu ze dne 22.4.2015 sp. zn. 13 Nt 707/2015 (č.l. 1253-1257). Uvedený příkaz byl vydán k předchozímu návrhu státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni a odvolací soud v něm neshledal ničeho závadného. V tomto jsou naprosto přesně a nezaměnitelným způsobem popsány nemovitosti a konečně i nebytové prostory, kde mělo k provedení prohlídek dojít. Popis je dostatečně určitý, aby tyto nemohly být zaměněny s jinými. Pokud jde o odůvodnění, bylo vyloženo, na základě čeho, je ve věci dáno důvodné podezření ze spáchání konkrétního trestného činu, které osoby jsou z jeho spáchání podezřelé a bylo dostatečnou měrou vyjádřeno i to, jaké věci by mohly být, coby věci důležité pro trestní řízení, v uvedených prostorách nalezeny. Obžalovaným namítaná absence vyjádření neodkladnosti tohoto úkonu, však není pravdivá. Podrobným studiem tohoto příkazu, konkrétně str. 4, odstavce třetího jeho odůvodnění odvolací soud zjistil, že v tomto je uvedeno, že pokud by nebyla domovní prohlídka provedena, lze se důvodně obávat, že by podezřelí či členové jejich rodiny či domácnosti mohli odvézt či ukrýt věci, jež mají spojitost s prověřovanou trestnou činností. Toto je nutno považovat za jednoznačné vyjádření neodkladnosti úkonu. Uvedené odůvodnění ve své podstatě obsahuje veškeré náležitosti neodkladného úkonu, jak jsou definovány v ustanovení § 160 odst. 4, věta první tr. řádu. Není totiž nutné, aby v odůvodnění příkazu k domovní prohlídce bylo uvedené zákonné ustanovení výslovně zmíněno, postačí, je-li odůvodnění formulováno tak, aby obsahově tomuto vyhovovalo. Nutno dodat, že i kdyby neodkladnost úkonu vyjádřena výslovně nebyla, nelze tuto vadu považovat za natolik podstatnou, aby při jejím zjištění byly důkazy získané na podkladě předmětného příkazu k provedení domovní prohlídky (platí i pro prohlídku prostor nebytových) považovány za nezákonné. Bylo by to sice nutno považovat za vadu, avšak nikoli za neodstranitelnou. Takovou vadu lze dle konstantní judikatury nejvyššího soudu (například usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.6.2013 sp. zn. 15 Tdo 510/2013 a mnohá další) odstranit například tím, že bude proveden výslech osob úkon provádějících či se tohoto účastnících. To však s poukazem na výše uvedené, nebylo v posuzované věci třeba.

112. Též bylo namítáno, že z hlediska zákonnosti provedení domovní prohlídky vyžaduje § 84 tr. řádu před vykonáním domovní prohlídky provedení předchozího výslechu, „toho, u koho nebo na kom se má takový úkon konat“. Smyslem předchozího výslechu před provedením domovní prohlídky jako vážného, byť za zákonem stanovených podmínek zcela legálního zásahu do ústavně zaručeného základního práva, pak je (v případě dobrovolného vydání věci v průběhu tohoto výslechu) tento zásah odvrátit. V případě obžalovaného [jméno] [příjmení] pak došlo k tomu, že tento byl velmi stručně poučen před výslechem a následně byl tedy i stručně

vyslechnut před zahájením domovní prohlídky. Ačkoli jeho výpověď proběhla a přinesla policejnímu orgánu jasné a konkrétní poznatky o pervitinu v bytě užívaném obžalovaným, domovní prohlídka přesto u obžalovaného [jméno] [příjmení] ještě před zahájením trestního stíhání proběhla.

113. Jak z uvedeného ustanovení trestního řádu patrně, není vždy nutné předchozí výslech konat. To platí pro situaci, kdy věc nesnese odkladu a výslech by nebylo možno provést okamžitě. V posuzované věci je sice již shora rozvedeno, proč byla domovní prohlídka považována za úkon neodkladný, nicméně i odvolací soud je toho názoru, že výslech obžalovaného, bylo možno provést a tento proveden byl. Jen na okraj se podává, že dle aktuální judikatury by nemusel být výslech proveden i za situace, kdy by bylo nutno jednat urychleně, například z důvodu obavy, že dojde k odstranění věcí důležitých pro trestní řízení, což je i tento případ (srovnej SR 103/2000- a jiné). Samotné provedení výslechu sice může vyústit v neprovedení domovní prohlídky, ale pouze za situace, kdy je jasné, že další věci související s prověřovanou trestnou činností se na daném místě již nebudou nacházet. V dané věci se ale jednalo o věci související s drogovou trestnou činností a u těchto lze uvést, že se nejedná o jednotlivosti, ale o celé soubory věcí. Navíc obžalovaný i při tomto výslechu před provedením domovní prohlídky nemusí vypovídat pravdu, což odpovídá jeho právu hájit se způsobem, jaký uzná za vhodný (viz § 33 odst. 1 tr. řádu), tedy lze připustit pravděpodobnost, že může zamlčet, že se v daném bytě, či domě nalézají věci, které jsou policejním orgánem v souvislosti s prověřovanou trestnou činností hledány. Proto nelze ani dobrovolné vydání konkrétní věci brát jako jednoznačný důvod, který vždy musí mít za následek upuštění od provedení domovní prohlídky.

114. Obdobné námitky, jak ostatně uvedeno, byly uplatněny ve vztahu k příkazům odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. I v jejich případě odvolací soud neshledal ničeho, co by tyto a na jejich podkladě opatřené odposlechy, činilo nezákonnými a procesně nepoužitelnými. I tyto byly vydány věcně a místně příslušným soudcem Okresního soudu Plzeň-jih. Jejich odůvodnění není rozhodně schematické, ale naprosto dostačující a zahrnující veškeré povinné informace. Na tom nic nemění ani to, že do odůvodnění příkazu byla přejata část návrhu státního zástupce, neboť není nutné opakovat to, co již bylo řečeno a ostatně lze i v případě meritorního rozhodnutí, například soudu odvolacího, odkázat namísto opakování, na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku. Kromě toho je zapotřebí mít na mysli, že k vydání zmíněných příkazů dochází nedlouho po zahájení úkonů trestního řízení, tedy není dostatek důkazů, které by samy o sobě svědčily například o jednoznačném závěru o vině obžalovaného. Ostatně to je i smysl odposlechů, protože jejich prostřednictvím jsou opatrovány údaje a informace důležité pro trestní řízení. Proto jejich odůvodnění odpovídá danému stadiu trestního řízení a na jejich odůvodnění rozhodně nelze nahlížet optikou důkazní situace vzniklé v řízení před soudem prvního stupně, kde již bývá počet opatřených důkazů nesrovnatelně větší. Jde-li o namítané nedostatečné odůvodnění doby trvání odposlechu, tak odvolací soud si je vědom rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.2.2015 sp. zn. 4 Pzo 2/2014 a dalších, kdy je i tuto dobu nutno odůvodnit. V posuzované věci však odvolací soud zjistil, že i doba trvání odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, odůvodněna byla (viz poslední odstavec na č.l. 4758 spisu). Soudce užil hodnocení této doby metodou přiměřenosti, kdy vzal na jedné straně v potaz to, co může a má být touto cestou zjištěno, uvážil i intenzitu zásahu do práv jednotlivce. S ohledem na to, že zákon, ale i aktuální judikatura nedává přesná pravidla pro hodnocení doby, na kterou je odposlech a záznam telekomunikačního provozu povolován, lze zmíněný postup zvolený soudcem jmenovaného okresního soudu akceptovat.

115. Odvolací soud však nemohl akceptovat ani námitku, že byla v případě těchto příkazů porušena zásada subsidiarity odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Tato zásada je vyjádřena v ustanovení § 2 odst. 4 tr. řádu a znamená, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu je možno nařít jen tehdy, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li

by jinak jeho dosažení podstatně ztížené (viz například usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24.1.2018 sp. zn. 4 Pzo 7/2017 a jiné). Dalším limitem je skutečnost, která je dána judikaturou a výslovně upřesňuje uvedená hlediska v tom směru, že odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu mají být získávány informace důležité pro trestní řízení a nikoli poznatky o tom, že se vůbec staly okolnosti odůvodňující následné zahájení úkonů trestního řízení. V posuzované věci je patrné, že v době, kdy vůbec bylo poprvé žádáno o vydání těchto příkazů, již byly dány konkrétní poznatky o tom, že minimálně někteří z obžalovaných v této trestní věci, se mohou dopouštět nyní posuzované trestné činnosti. Na to byly zahájeny úkony trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 tr. řádu. S ohledem na charakter prověřované trestné činnosti a konspirativních charakter komunikace mezi pachateli, pak bylo nezbytné, volit cestu nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, jakožto jediného prostředku, jehož prostřednictvím lze požadované údaje zjistit a současně bylo zjevné, že užití jiných opatření by bylo neúčinné, či by vedlo k odhalení prověřování. To by pak zcela zmařilo účel trestního řízení. Byť stručně, ale přece se s touto otázkou soudce, který odposlechy nařídil, vypořádal. V případě obžalovaného [příjmení] jde o příkaz ze dne 14.1.2015 sp. zn. 13 Nt 802/2015, konkrétně o poslední dva odstavce jeho odůvodnění (č.l. 4631 spisu) a u obžalovaného [příjmení] jde o příkaz ze dne 12.3.2015 sp. zn. 13 Nt 805/2015, opět jeho poslední dva odstavce jeho odůvodnění (č.l. 4758 spisu). S ohledem na to, že jsou splněny a odůvodněny i další okolnosti předpokládané v § 88 odst. 2 tr. řádu, nelze proti uvedeným příkazům k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ničeho z hlediska formálního namítat a odvolací soud tudíž zastává názor, že na jejich podkladě opatřené odposlechy lze procesně využít, coby důkazů v projednávané věci.

116. Pokud jde o řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud zjistil, že až na níže zmíněnou výjimku stran neodůvodnění zamítnutých návrhů na doplnění dokazování, i zde bylo postupováno v souladu s trestním řádem a za plného respektování obhajovacích práv jednotlivých obžalovaných. I zde je však nutno soudu prvního stupně vytknout, že i procesním záležitostem kontinuálně uplatňovaným procesním námitkám obžalovaných, nevěnoval v odůvodnění svého rozsudku prakticky žádnou pozornost.

117. Námitku procesního charakteru uplatnila ve svém odvolání i obžalovaná [jméno] [příjmení], a sice, že se nemohla vyjadřovat k prováděným listinným důkazům. Je samozřejmě právem každého obžalovaného žádat, aby byla věc projednána v jeho nepřítomnosti (§ 202 odst. 5 tr. řádu), ovšem takový postup může pro něho přinést určitá úskalí. Nemůže samozřejmě vyslychaným svědkům klást otázky a nemůže se vyjadřovat ani k ostatním ve věci prováděným důkazům. Tak může v zastoupení obžalovaného postupovat pouze jeho obhájce, který musí být i v případě, že obžalovaný žádá o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti, u tohoto přítomen. Obžalovaná se tedy naznačeným postupem připravila o možnost vyjadřovat se k prováděným důkazům, souhlas s konáním hlavních líčení ve své nepřítomnosti dala písemně, nepochybně vědoma si uvedeného, a proto se nemůže zpětně domáhat realizace svých práv. Tyto jí zákon poskytuje, ale nepřikazuje, a jestliže zvolila cestu projednání věci ve své nepřítomnosti, nelze nyní její procesní námitky v tomto směru akceptovat.

118. Stejně tak odvolací soud nepřiznal důvodnost námitce stran provedení důkazu odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu. Ohledně těchto bylo namítáno, že byly přehrávány způsobem, že těmto nebylo rozumět. Nicméně na tuto námitku v odůvodnění svého rozsudku správně zareagoval již soud prvního stupně v bodě 60. Připustil sníženou kvalitu poslechu i samotných záznamů, což i odvolací soud podotýká, je u důkazů tohoto charakteru běžné, nicméně jsou k dispozici i jejich přepisy založené ve spisovém materiálu a jak i odvolací soud sám prověřil, nejsou nesrozumitelné, jen jejich poslech klade zvýšené nároky na účastníky. Nicméně tato skutečnost nemůže být považována za procesní pochybení při provádění důkazů, nadto i v odvoláních je připuštěno, že strany se s těmito odposlechy seznámily nejpozději při studiu spisu při skončení vyšetřování a jejich obsah jim je znám.

119. Odvolací soud však zjistil, že uplatněné odvolací námitky stran neodůvodnění zamítnutých a tudíž neprovedených důkazů, jsou opodstatněné. Je právem každé z procesních stran navrhopat v průběhu řízení před soudem prvního stupně provedení důkazů. Na straně druhé není povinností prvostupňového soudu tyto všechny provádět, avšak pokud takové návrhy na doplnění dokazování zamítne, stává se jeho povinností v odůvodnění napadeného rozsudku odůvodnit, proč tak učinil (§ 125 odst.1, věta druhá tr. řádu). V tomto směru nepostačí stručné odůvodnění dané při zamítnutí těchto návrhů do protokolu o hlavním líčení. Pokud totiž nalézací soud na tuto otázku nezareaguje a své rozhodnutí pečlivě neodůvodní, stává se pro odvolací soud nemožným, aby jeho procesní potup v této otázce přezkoumal. To se stalo i v projednávané věci, kdy se soud prvního stupně k otázce zamítnutých důkazních návrhů nijak nevyjádřil, natož aby svůj postup jakkoli odůvodnil.

120. Nyní k vlastním odvoláním napadenému rozsudku. Podle již jednou vzpomínaného ustanovení § 125 odst.1 tr. řádu musí odůvodnění rozsudku obsahovat výklad, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a na podkladě kterých konkrétních důkazů, musí být seznatelné úvahy, jimiž se řídil při procesu hodnocení provedených důkazů, to zejména za stavu, pokud si tyto vzájemně odporují, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných, případně proč nepřistoupil k doplnění dokazování o provedení stranami navrhovaných důkazů. Musí být zřetelné i jeho právní úvahy, též i v otázce trestů, které byly obžalovaným uloženy, musí být zřejmo, na základě kterých konkrétních skutečností byly tyto jak co do druhu, tak i výměry uloženy a to samé platí i pro případný výrok zavazující obžalované k náhradě způsobené škody. Jak patrné po prostudování napadeného rozsudku, těmito zásadami se soud prvního stupně neřídil. Jeho rozsudek je proto téměř ve všech ohledech zatížen nepřezkoumatelností, není patrné, jak se vypořádal s jednotlivými důkazy, obhajobou obžalovaných, na základě čeho dospěl k výrokům o vině jednotlivých obžalovaných a konečně není zřetelné, ani proč zamítl návrhy na doplnění dokazování.

121. S ohledem na vše stručně nastíněné v předchozím odstavci, stál odvolací soud před otázkou, zda-li vůbec může dostat své přezkumné pravomoci (§ 254 odst. 1 tr. řádu), aniž by svou činností začal suplovat činnost soudu prvního stupně. V posuzované věci však shledal, že tomu tak není.

122. Jak zjevno z odůvodnění napadeného rozsudku, toto je heslovité, nejsou vůbec známy obsahy výpovědí obžalovaných (pokud tedy vypovídali), není patrné, zda jim soud prvního stupně uvěřil a pokud tak učinil pouze zčásti, proč zvolil tento selektivní přístup. Většinou se opakují pouze formulace, že konkrétní obžalovaný jiného spoluobžalovaného usvědčil z podílu na trestné činnosti. Ale jak, co řekl a proč a na základě čeho bylo zrovna takové výpovědi uvěřeno, je stále záhadou a odpovědi se v odůvodnění napadeného rozsudku nelze dopátrat. Například u obžalovaného [příjmení] je v bodě 15 odůvodnění uvedeno, že obžalované [příjmení], [příjmení] a [anonymizováno] vypověděly, že od něj nakupovali pervitin a přípravek Cirrus. Již samotná formulace je nejasná, to, že něco vypověděly, ještě neznamená, že jej usvědčují z trestné činnosti. A pokud to bylo takto nalézacím soudem míněno, tak o jakou četnost, množství a v jaké době tak měly činit, není uvedeno. Následující bod 16 hovoří o tom, že tento obžalovaný byl usvědčen výpověďmi svědkyň [příjmení] a [příjmení], opět z prodeje pervitinu. Ale komu? Těmito svědkyním, či jiným osobám? S ohledem na absenci jakéhokoli obsahu těchto výpovědí v odůvodnění napadeného rozsudku, pak uvedená tvrzení nelze ověřit. Stejně tak nelze akceptovat možnost, aby čtenář rozsudku měl obsah každé výpovědi hledat ve spisovém materiálu, neboť ani tam se nedoče, jakým způsobem nalézací soud přistoupil k hodnocení výpovědí těchto svědkyň. V bodu 17 je pak hovořeno o tom, že je tento obžalovaný usvědčován i prostorovými odposlechy z jeho vozidla Mazda. I zde naprosto absentuje jejich obsah a není tak možno zjistit, co konkrétního z nich vyplývá a jaké skutečnosti v nich zaznamenané svědčí pro závěr o vině tohoto obžalovaného. V neposlední řadě pak nutno vytknout i obdobně vadný přístup stran bodu 19, kde je odkaz na odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, které jej dle nalézacího soudu výrazným způsobem usvědčují. Není

patrné, o které se jedná, ve kterých dnech mělo k hovorům dojít a odkaz na další body odůvodnění rozsudku. Zjevně se jedná o body odůvodnění č. 26, 30, 36 a 37. Kromě bodu 37 nikde není uvedeno jméno obžalovaného [příjmení] a odvolací soud se tak může pouze domnívat (pokud by nestudoval spisový materiál), že se některé z tam uvedených odposlechnů týkají i obžalovaného [příjmení]. K odposlechnům a záznamům telekomunikačního provozu se pak váže i bod 22 odůvodnění napadeného rozsudku týkající se obžalovaného [příjmení], kde stojí, že z prostorového odposlechu spolehlivě vyplývá množství nakoupeného pervitinu i částky, které za něj zaplatil. Nicméně je z odposlechnů, a to všech v této věci pořízených, jasné, že nikde nezazněl výraz pervitin, droga, Cirrus a podobně. Je patrné, že jsou užívány kódové výrazy, jejichž smysl je hovořícím osobám jasný. Nicméně tím se soud prvního stupně nezabývá, aby osvětlil, proč za konkrétními výrazy spatřuje prodej pervitinu (s výjimkou bodu 61 odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k obžalované [příjmení]).

123. Dále námátkou odvolací soud vybírá například bod 33 odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovanému [příjmení]. Zde je uvedeno, že svědci [příjmení], [příjmení] a [příjmení] shodně uvedli, že tento obžalovaný byl distributorem pervitinu a oni ho od něj opakovaně kupovali. Dobře, ale shodně jako v již dříve připomenutých případech není zřejmé, zda se jednalo o ojedinělý prodej, nebo po kontinuální prodej po určitou dobu a není ani zřejmé množství pervitinu, které od něho měli nakoupit. Ve výroku o vině je uvedeno jak období, tak i celkové množství pervitinu zakoupeného od obžalovaného těmito osobami, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku není o těchto záležitostech ani slovo a tudíž takový výrok o vině, není řádně odůvodněn a je v naznačených směrech zcela nepřezkoumatelný. To odvolací soud ponechává stranou, že svědkyně [příjmení] byla vyslýchána jak v řízení přípravném tak i v řízení před soudem prvního stupně, přičemž obě její výpovědi nejsou shodné, dokonce jsou v určitých bodech rozporné a ani na tak zásadní věc není v odůvodnění napadeného rozsudku reagováno. Pochybení zde vytýkaná, se pak opakují u každého z obžalovaných, a proto je odvolací soud výše uvedl toliko námátkou, neboť by musel opakovat stále shodné skutečnosti. Naproti tomu soud prvního stupně věnoval obsáhlé pasáže odůvodnění výpisu věcí zajištěných při domovních prohlídkách, zjištěním učiněným ve znaleckých posudcích, které byly v předložené věci zpracovány, ovšem bez jejich přesného zhodnocení v souvislosti s ostatními důkazy.

124. V bodu 46 odůvodnění nalézací soud konstatuje druhovou shodu pervitinu nalezeného u tam jmenovaných obžalovaných s tím, že pochází z jednoho varu. Ale co je tímto zjištěním prokazováno a jaké z toho plyne zjištění pro skutkový stav věci, již uvedeno není a je plně tato otázka ponechána k volné úvaze čitatele rozsudku, což ovšem je krajně nežádoucí. V bodě 49 je patrné, že při domovních prohlídkách byly nalezeny rozličné věci určené k páčání posuzované trestné činnosti. Je rovněž jasné, že tyto byly podrobeny zkoumání, zda nenesou daktyloskopické, biologické či jiné stopy, na jejichž podkladě by je bylo možno přiřadit ke konkrétním obžalovaným. Stopy jak patrné ze spisového materiálu nalezeny byly, v jednotlivých odborných vyjádřeních je i konkretizováno na kterých předmětech, ale soud prvního stupně namísto alespoň demonstrativního výčtu použil termín, „byly na některých plastových obalech s krystalickou látkou vyvolány daktyloskopické stopy“. Ale na kterých a co je z takového zjištění dovozováno, již v odůvodnění dohledatelné není. Navíc není odvolacímu soudu zjevné, proč je pracováno s termínem krystalická látka. To je pochopitelné při provádění domovních prohlídek, neboť není hotové odborné zkoumání a není postaveno na jisto, co sáčky nebo nádoby skutečně obsahují. Ale v řízení před soudem prvního stupně, kde jsou již k dispozici závěry odborných zkoumání, by již bylo na místě uvést, o kterou látku se jedná.

125. Naprosto zásadní selhání v odůvodnění napadeného rozsudku, je pak zřejmé v bodu 65, který se týká závěru, že se obžalovaní posuzovaného jednání měli dopustit jako členové organizované skupiny. Je zde uvedena definice, co se rozumí organizovanou skupinou a jaké jsou její charakteristické znaky. Nicméně pak je jen uvedeno, že ve výroku o vině napadeného rozsudku je již tato skupina dostatečně popsána, včetně vzájemných vazeb a podílu jednotlivých

obžalovaných na posuzované trestné činnosti a tento podíl je pak i stručně nastíněn. Na podkladě jakých důkazů však soud prvního stupně k tomuto závěru došel, nadále zůstává záhadou. V tomto bodu je patrná naprostá absence jakéhokoli odůvodnění, hodnocení důkazů a právních závěrů, a to přesto, že obžalovaní právě spáchání posuzovaného jednání, tedy že byli členy organizované skupiny razantně popírají a poukazují na skutečnost, že se s některými obžalovanými ani neznali (viz odůvodnění jejich odvolání v úvodní části tohoto usnesení).

126. Obdobné závěry byl odvolací soud nucen učinit i stran právní kvalifikace, respektive jejího odůvodnění v napadeném rozsudku. Této otázce se věnují body 62-66 jeho odůvodnění. Odůvodnění právní kvalifikace je stručné, paušální, bez konkrétností a dokonce ani není rozlišeno, jakým konkrétním způsobem daný obžalovaný skutkovou podstatu trestného činu naplnil. Zejména je tento rozdíl markantní u obžalovaného [příjmení], který měl pervitin vařit a obžalovanou [příjmení], která jej měla prodávat. Jedná se o dva diametrálně odlišné způsoby, jimiž lze uvedenou skutkovou podstatu trestného činu naplnit, a i přesto bylo přistoupeno toliko k paušálnímu souhrnu, že se uvedeného trestného činu dopustili. Nic víc.

127. Též otázce trestů, které byly jednotlivým obžalovaným nalézacím soudem uloženy, je nutno věnovat větší pozornost. Odůvodnění trestů u jednotlivých obžalovaných je započato odkazem na „skutečnosti“ uvedené v § 39 tr. zákoníku, aniž by opět bylo rozvedeno, jaké konkrétní skutečnosti a na ně navazující úvahy, měl soud prvního stupně na mysli. Odvolací soud zcela postrádá individualizaci trestů mezi jednotlivými obžalovanými vzájemně, tedy není vůbec reagováno na rozsah jejich trestné činnosti, dobu trvání a míru jejich podílu na této. Jsou tedy hodnoceny okolnosti mající vliv na otázku druhu a výměry trestů izolovaně pouze ve vztahu k osobním charakteristikám jednotlivých obžalovaných. To bez vztahu k míře podílu na trestné činnosti u ostatních. V této souvislosti odvolací soud poukazuje například na shodnou výměru trestů (8 roků) u obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], když jen z výroku o vině je naprosto zřejmé, že každý z nich se na trestné činnosti spáchané tam uvedenou organizovanou skupinou, podílel v odlišném rozsahu, trochu jiným způsobem (obžalovaný [anonymizováno] však způsobem naprosto odlišným) a přesto obdrželi trest ve stejné výměře.

128. Z důvodů, které jsou shora rozvedeny odvolací soud popřál sluchu podaným odvoláním a na jejich podkladě zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem dle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu. Tak učinil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, jak ostatně shora uvedeno a s poukazem na to, že by bylo nutno v odvolacím řízení provést téměř všechny důkazy znovu, neboť není známo, jak tyto nalézací soud hodnotil. Bylo tudíž uzavřeno, že touto činností by odvolací soud suploval činnost soudu nalézacího, a proto bylo postupováno dle § 259 odst. 1 tr. řádu a věc byla vrácena soudu prvního stupně k učinění nového meritorního rozhodnutí.

129. Soudu prvního stupně není ukládáno provedení dalších důkazů, avšak vyvstane-li taková potřeba, ponechává se tato otázka plně na jeho úvaze. Stejně tak odvolací soud neshledal ani potřebu některé důkazy zopakovat. Nicméně soud prvního stupně poté, co v této věci učiní nového rozhodnutí, bude při koncepci jeho odůvodnění přísně dbát zásad uložených mu v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a své meritorní rozhodnutí odůvodní tak, aby bylo zejména patrné, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných, proč a na podkladě kterých konkrétních důkazů této případně neuvěřil. [příjmení] způsobem bude hodnotit výpovědi svědků, zejména pak za stavu, kdy tito vypovídali jak v řízení přípravném, tak následně i v řízení před soudem prvního stupně a do odůvodnění pojme zásadní pasáže z jejich výpovědi tak, aby bylo zřejmé, co je jimi vyvráceno, či naopak prokazováno. Stejně pak bude v odůvodnění svého rozhodnutí hodnotit další ve věci provedené důkazy. Dále bude nutno věnovat náležitou pozornost zhodnocení všech provedených důkazů ve vzájemných souvislostech, jak ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Náležitě je třeba odůvodnit i právní kvalifikaci jednání obžalovaných, jakož i výrok o trestu a další případné výroky, které budou do rozhodnutí pojaty.

130. S odkazem na vše shora uvedené, odvolací soud vyhověl podaným odvoláním a rozhodl o nich tak, jak je zjevné z výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 27. srpna 2018

JUDr. Jan Chocholatý Ph.D.
předseda senátu